

ΛΥΚΕΙΟ ΣΥΜΗΣ

Α' ΤΑΞΗ

Έκθεση Ερευνητικής Εργασίας

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Επιμέλεια Εργασίας .

1. Ομάδα

ΤΣΑΚΚΙΡΗΣ ΜΕΡΚ.

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ ΗΛΙΑΣ

ΤΣΑΒΑΡΗΣ ΣΤΑΥΟΣ

ΚΡΑΝΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΓΥΛΛΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ

2. Ομάδα

ΚΑΨΗΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑΣ

ΠΑΠΑΚΑΛΟΔΟΥΚΑΣ ΑΓΓ.

ΛΟΥΚΙΔΗΣ ΦΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΕΤΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΗ

ΚΟΥΜΠΙΑΔΗ ΑΝΝΑ

ΜΑΛΛΙΑΚΑΣ ΜΙΧ.

3. Ομάδα

ΠΑΠΑΚΑΛΟΔΟΥΚΑ ΑΝΤΖΕΛΑ

ΣΚΡΕΝΤ ΝΤΙΑΝΑ

ΝΙΚΟΛΗ ΖΩΗ

ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ

4. Ομάδα

ΠΑΠΑΚΑΛΟΔΟΥΚΑ ΕΛΕΥΘ

ΧΑΣΚΑ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΠΠΑ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ

ΛΙΓΚΑΝΣΚΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Επιβλέπων Καθηγητής

ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜ

Σχολικό Έτος: 2017-2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Τι είναι κινηματογράφος?
2. Ο κινηματογράφος ως τέχνη.
3. Βουβός, ομιλών και έγχρωμος κινηματογράφος.
4. Ιστορία Κινηματογράφου.
5. ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
6. Βουβός κινηματογράφος.
7. ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
8. Παλιός Κινηματογράφος.
9. Διαφορές Παλαιού και Σύγχρονου Κινηματογράφου.
10. Η εξέλιξη του κινηματογράφου.
11. Τι ρόλο παίζει ο κινηματογράφος στην κοινωνία μας.
12. Παράγοντες που προσδιορίζουν μιας καλής ποιότητας ταινία.
13. Τι χρειάζεται για την παραγωγή μιας ταινίας.
14. ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
15. Μεγάλοι Έλληνες ηθοποιοί.
16. Μεγάλοι Ξένοι ηθοποιοί.
17. Έλληνες Σκηνοθέτες.
18. ΞΕΝΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ.
19. ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.
20. ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.
21. Η επίδραση του κινηματογράφου στον άνθρωπο.
22. Ο κινηματογράφος ως μέσο έκφρασης.
23. Κινούμενα σχέδια.
24. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΠΗΓΕΣ

Τι είναι κινηματογράφος?

Ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά (από το γαλλικό *cinématographe*, *cinema*) είναι η αποκαλούμενη και έβδομη τέχνη, δίπλα στη γλυπτική, τη ζωγραφική, το χορό, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και τη λογοτεχνία. Αρχικά, εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο όρος (κινηματογράφος = κίνηση + γραφή).

Οι πρόδρομοι του κινηματογράφου

Οι πρόδρομοι του κινηματογράφου ήταν οι σκηνές ειδικού φωτισμού και τα παραπετάσματα με εντυπωσιακές σκιές που έστηναν πλανόδιοι σε λαϊκές αγορές της κεντρικής Ευρώπης. Το 1895 προβλήθηκε η πρώτη κινηματογραφική ταινία σε μορφή *bioscope* στο Βίντεργκαρτεν του Βερολίνου. Οι πρώτες κινηματογραφικές ταινίες ήταν μικρής διάρκειας, παρουσιάζοντας συνήθως στατικά, μία σκηνή της καθημερινότητας.

Ο κινηματογράφος ως τέχνη

Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες. Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ η ταινία του Ταξίδι στη Σελήνη (*Le voyage dans la lune*, 1901) υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (καρρέ) με το χέρι.

Με αφετηρία τις νέες δυνατότητες που αναδείχθηκαν, ο κινηματογράφος μετασηματίστηκε διεθνώς σε μία δημοφιλή μορφή τέχνης, ενώ παράλληλα πολλοί κινηματογραφικοί χώροι δημιουργήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την προβολή ταινιών. Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Οι ταινίες της εποχής είχαν διάρκειας δέκα έως δεκαπέντε λεπτών, αλλά σταδιακά η διάρκειά τους αυξήθηκε. Σημαντική συμβολή σε αυτό είχε ο Αμερικανός σκηνοθέτης D. W. Griffith, στον οποίο ανήκουν μερικά από τα πρώτα ιστορικά έπη του κινηματογράφου. Το 1912 (ή 1911) ο θεωρητικός χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε δοκίμιό του τον όρο έβδομη τέχνη για να περιγράψει τον κινηματογράφο.

Βουβός, ομιλών και έγχρωμος κινηματογράφος

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (βουβός κινηματογράφος) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (Vitaphone), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Βασισμένη σε αυτή τη νέα τεχνολογία, στα τέλη του 1927, κυκλοφόρησε η ταινία *The Jazz Singer*, η οποία αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν βουβή, υπήρξε η πρώτη που περιείχε διαλόγους.

Περίπου την ίδια περίοδο με την προσαρμογή του ήχου, ξεκίνησαν συστηματικές προσπάθειες για την προσθήκη χρώματος. Έγχρωμες ταινίες είχαν ήδη εμφανιστεί από τις αρχές του 20ού αιώνα, μέσω του χρωματισμού των κινηματογραφικών καρτέ με το χέρι, μέθοδος που εγκαταλείφθηκε σταδιακά, σε συνδυασμό και με την αύξηση της διάρκειας των ταινιών. Ανάμεσα στις πρώτες συνθετικές μεθόδους προσθήκης χρώματος, υπήρξε η *Technicolor*, η οποία τελειοποιήθηκε το 1941 (*Monopack Technicolor*), αν και παρέμενε ακριβή λόγω των περίπλοκων σταδίων διαχωρισμού και εμφάνισης των χρωμάτων. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εμφανίστηκε επιπλέον το έγχρωμο αρνητικό φιλμ της εταιρίας *Eastman Kodak*, το οποίο δεν απαιτούσε διαδικασία διαχωρισμού των χρωμάτων. Αν και μέχρι τη δεκαετία του 1950, η παραγωγή έγχρωμων ταινιών μειοψηφούσε, κατά τη δεκαετία του 1960 και χάρη στην ανάπτυξη της σχετικής τεχνολογίας, ο έγχρωμος κινηματογράφος επικράτησε.

Ελευθερία Παπακαλοδούκα

Ιστορία Κινηματογράφου

Οι πιο γνωστές καινοτομίες που αναφέρονται στα βιβλία είναι οι πρώτες ταινίες ανθρωποκυνηγητού-καταδίωξης, αστυνομικές, θρίλερ και ντοκιμαντέρ. Μεγάλη σημασία δίνεται επίσης και στη γυναικεία συμβολή στην ιστορία της σκηνοθεσίας και στην αρχή του φεμινιστικού κινήματος στον κινηματογράφο. Ο κινηματογράφος αν και ξεκίνησε από ένα στοίχημα μετατράπηκε στην πλέον κερδοφόρα βιομηχανία. Με το πέρασμα του χρόνου και όσο η τέχνη του κινηματογράφου άκμαζε αυξανόταν και ο ενθουσιασμός του κοινού με αποτέλεσμα οι απαιτήσεις του να πληθαίνουν καθώς όλοι επιζητούσαν καινοτομίες. Έτσι

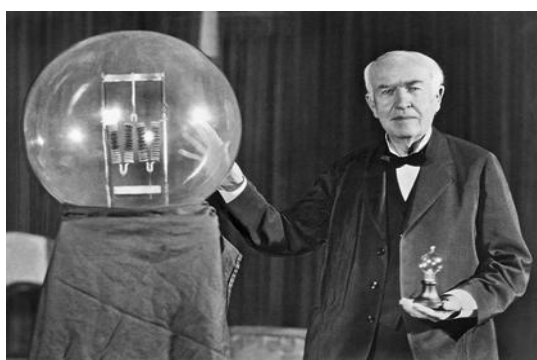
αποφασίσαμε να μελετήσουμε την εξέλιξη του κινηματογράφου ανά περιόδους. Αφετηρία της τέχνης αυτής αποτέλεσαν οι ασπρόμαυρες και βωβές ταινίες . Μετά από μερικά χρόνια και πολλές προσπάθειες επιτεύχθηκε η εισαγωγή του ήχου στις ασπρόμαυρες ταινίες. Αναζητήσαμε πληροφορίες για τη συνέχεια της προοδευτικής εξέλιξη της έβδομης τέχνης έτσι ώστε να καταλήξουμε στο ότι λίγα χρόνια αργότερα έκαναν την εμφάνιση τους οι εντυπωσιακές για εκείνη την εποχή έγχρωμες ταινίες. Στη συνέχεια άλλες καινοτομίες που στιγμάτισαν τον κινηματογράφο ήταν τα φαντασμαγορικά εφέ που κόβουν την ανάσα, τα κινούμενα σχέδια αλλά και οι ταινίες 3d μετέπειτα, οι οποίες έχουν την ιδιότητα να προβάλλουν γεγονότα φανταστικά ως ρεαλιστικά. Ο κινηματογράφος ξεκίνησε τυχαία το 1877 ως ένα στοίχημα που έβαλε ο Edward Muybridge για εικοσιπέντε χιλιάδες δολάρια. Ο ίδιος λοιπόν στοιχημάτισε ότι ένα άλογο που καλπάζει έχει σηκωμένα και τα τέσσερα πόδια του για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Τοποθέτησε λοιπόν εικοσιτέσσερις φωτογραφικές κάμερες κατά μήκος μιας διαδρομής που θα διένυε ένα άλογο. Όταν εμφανίστηκαν οι φωτογραφίες επαληθεύτηκε ο ισχυρισμός του και κέρδισε το στοίχημα. Παρατήρησαν όμως ότι μια γρήγορη εναλλαγή των φωτογραφιών δημιουργούσε την ψευδαίσθηση της κίνησης. Έτσι γεννήθηκε η ιδέα του κινηματογράφου. Στην ανάπτυξή του συντέλεσε η δημιουργία του διάφανου υλικού αποτύπωσης το 1889 από τον Hannibal Goodwin και στη συνέχεια η κατασκευή ταινιών από το υλικό αυτό όπου μπορούσε να αποτυπωθεί μια ακολουθία από φωτογραφίες. Πατέρες του σύγχρονου κινηματογράφου θεωρούνται οι αδελφοί Louis και Auguste Lumière οι οποίοι εργάζονταν σ ένα εργοστάσιο κινηματογραφικού εξοπλισμού στη Lyon που είχε ιδρύσει ο πατέρας τους Antoine Lumière. Σύντομα ο Louis έγινε το δεξί χέρι του πατέρα του. Τα αδέλφια πήραν την μηχανή που είχε δημιουργήσει ο Thomas Edison, την πρώτη κινηματογραφική μηχανή. Ο ίδιος λίγο αργότερα από την εφεύρεσή του χτίζει και το πρώτο κινηματογραφικό studio το Black maria. Οι αδελφοί λοιπόν την βελτίωσαν και μέσα σε μόλις ένα χρόνο άρχισαν να κατασκευάζουν ταινίες. Στις 28 Δεκεμβρίου του 1895, έκαναν και την πρώτη δημόσια προβολή, στο ινδικό σαλόνι του Grand Cafe στο Παρίσι . Οι Lumières σύντομα εγκαινιάζουν κινηματογράφους σε όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Ακόμη, εκατοντάδες μιμητές έρχονται να τους αντιγράψουν, αλλά και να βελτιώσουν την εφεύρεση τους. Η έβδομη τέχνη όπως ονομάστηκε από τον Ριτσιότο Κανούντο, φτηνή και προσιτή στο κοινό κάθε μορφωτικού και οικονομικού επιπέδου, αναπτύχθηκε σε ποικιλία ειδών και διαδόθηκε παγκοσμίως. Τα αρχικά μονόλεπτα φιλμάκια με αξιοπερίεργα ή κωμικά θέματα εξελίχθηκαν σε μεγάλου μήκους ταινίες. Μέσα σε μια τριακονταετία ο βωβός κινηματογράφος έγινε ομιλών, το Χόλυγουντ κατέλαβε την πρώτη θέση στην παγκόσμια παραγωγή και επέβαλε τις αρχές της κλασικής κινηματογραφικής αφήγησης. Τα είδη αποτέλεσαν την έκφραση της «βιομηχανικής τάσης», ενώ οι πειραματισμοί, με πιο αναγνωρισμένο εκπρόσωπο τον Σεργκέι Αϊζενστάιν, συνδέθηκαν με την «καλλιτεχνική τάση». Στις 14 Οκτωβρίου του 1888 δημιουργήθηκε η πρώτη προσπάθεια για καταγραφή της κίνησης σε κινηματογραφική μηχανή. Πραγματοποιήθηκε κήπο του σπιτιού της οικογένειας Whitley, στο Oakwood Grange Road, χρησιμοποιώντας μια κινηματογραφική μηχανή με μονό φακό κ η λήψη διήρκεσε δύο δευτερόλεπτα. Η ταινία έμεινε γνωστή ως «Roundhay Garden Scene». Επίσης, ένας από τους πρώτους σκηνοθέτες και παραγωγούς της εποχής ήταν ο Georges Melies ο οποίος προσπάθησε να αγοράσει μια κινηματογραφική μηχανή, αρχικά άδικα από τους αδελφούς Lumière και στη συνέχεια από κάποιο Ρόμπερτ Γούλιαμ Πωλ στο Λονδίνο. Οι ταινίες του θεωρήθηκαν πολύ επιτυχημένες αφού κρατούσαν προσηλωμένο το κοινό και

μεταπηδούσαν από την πραγματικότητα στο κόσμο της φαντασίας, του ονείρου και του θαύματος. Από το 1904 περίπου και μετά, η αφηγηματική μορφή έγινε ο επικρατέστερος τύπος κινηματογραφικής δημιουργίας στην εμπορική βιομηχανία, και η παγκόσμια επιτυχία του κινηματογράφου εξακολουθούσε να μεγαλώνει. Γαλλικές, ιταλικές και αμερικανικές ταινίες κυριαρχούσαν στις παγκόσμιες αγορές. Δημιουργούνται στην Αμερική οι δύο πρώτες μεγάλες προχολιγουντιανές κινηματογραφικές εταιρίες, η Βίταγκραφ και η Μπάιογκραφ, που εδρεύουν στο Σικάγο και στη Νέα Υόρκη. Η καινοτομία τους έγκειται στο ότι αρχίζουν να προσλαμβάνουν «υπαλλήλους». Από την έννοια του υπαλλήλου γεννιέται σιγά σιγά η έννοια του σκηνοθέτη. Ο πρώτος σημαντικός σκηνοθέτης που προσλαμβάνεται από την Μπάιογκραφ είναι ο Γκρίφιθ (D. W. Griffith). Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Λίγο αργότερα όμως ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος περιόρισε την ελεύθερη διακίνηση ταινιών.

ΚΟΥΜΠΙΑΔΗ ANNA

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

.Οι πιο γνωστές καινοτομίες που αναφέρονται στα βιβλία είναι οι πρώτες ταινίες ανθρωποκυνηγητού-καταδίωξης, αστυνομικές, θρίλερ και ντοκιμαντέρ. Μεγάλη σημασία δίνεται επίσης και στη γυναικεία συμβολή στην ιστορία της σκηνοθεσίας 3 Σχήμα 2: Thomas Edison

Εικόνα 3: Louis και Auguste Lumière και στην αρχή του φεμινιστικού κινήματος στον κινηματογράφο. Ο κινηματογράφος αν και ξεκίνησε από ένα στοίχημα μετατράπηκε στην πλέον κερδοφόρα βιομηχανία. Με το πέρασμα του χρόνου και όσο η τέχνη του κινηματογράφου άκμαζε αυξανόταν και ο ενθουσιασμός του κοινού με αποτέλεσμα οι απαιτήσεις του να πληθαίνουν καθώς όλοι επιζητούσαν καινοτομίες. Έτσι αποφασίσαμε να μελετήσουμε την εξέλιξη του κινηματογράφου ανά περιόδους. Αφετηρία της τέχνης αυτής

αποτέλεσαν οι ασπρόμαυρες και βωβές ταινίες . Μετά από μερικά χρόνια και πολλές προσπάθειες επιτεύχθηκε η εισαγωγή του ήχου στις ασπρόμαυρες ταινίες. Αναζητήσαμε πληροφορίες για τη συνέχεια της προοδευτικής εξέλιξη της έβδομης τέχνης έτσι ώστε να καταλήξουμε στο ότι λίγα χρόνια αργότερα έκαναν την εμφάνιση τους οι εντυπωσιακές για εκείνη την εποχή έγχρωμες ταινίες. Στη συνέχεια άλλες καινοτομίες που στιγμάτισαν τον κινηματογράφο ήταν τα φαντασμαγορικά εφέ που κόβουν την ανάσα, τα κινούμενα σχέδια αλλά και οι ταινίες 3d μετέπειτα, οι οποίες έχουν την ιδιότητα να προβάλλουν σηκωμένα και τα τέσσερα πόδια του για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Τοποθέτησε λοιπόν εικοσιτέσσερις φωτογραφικές κάμερες κατά μήκος μιας διαδρομής που θα διένυε ένα άλογο. Όταν εμφανίστηκαν οι φωτογραφίες επαληθεύτηκε ο ισχυρισμός του και κέρδισε το στοίχημα. Παρατήρησαν όμως ότι μια γρήγορη εναλλαγή των φωτογραφιών δημιουργούσε την ψευδαίσθηση της κίνησης. Έτσι γεννήθηκε η ιδέα του κινηματογράφου. Στην ανάπτυξη του συντέλεσε η δημιουργία του διάφανου υλικού αποτύπωσης το 1889 από τον Hannibal Goodwin και στη συνέχεια η κατασκευή ταινιών από το υλικό αυτό όπου μπορούσε να αποτυπωθεί μια ακολουθία από φωτογραφίες. Πατέρες του σύγχρονου κινηματογράφου θεωρούνται οι αδελφοί Louis και Auguste Lumière οι οποίοι εργάζονταν σ ένα εργοστάσιο κινηματογραφικού εξοπλισμού στη Lyon πού είχε ιδρύσει ο πατέρας τους Antoine Lumière. Σύντομα ο Louis έγινε το δεξί χέρι του πατέρα του. Τα αδέρφια πήραν την μηχανή που είχε δημιουργήσει ο Thomas Edison, την πρώτη κινηματογραφική μηχανή. Ο ίδιος λίγο αργότερα από την εφεύρεσή του χτίζει και το πρώτο κινηματογραφικό studio το Black maria. Οι αδελφοί λοιπόν την βελτίωσαν και μέσα σε μόλις ένα χρόνο άρχισαν να κατασκευάζουν ταινίες. Στις 28 Δεκεμβρίου του 1895, έκαναν και την πρώτη δημόσια προβολή, στο ινδικό σαλόνι του Grand Cafe στο Παρίσι . Οι Lumièrees σύντομα εγκαινιάζουν κινηματογράφους σε όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Ακόμη, εκατοντάδες μιμητές έρχονται να τους αντιγράψουν, αλλά και να βελτιώσουν την εφεύρεση τους.

Η έβδομη τέχνη όπως ονομάστηκε από τον Ριτσιότο Κανούντο, φτηνή και προσιτή στο κοινό κάθε μορφωτικού και οικονομικού επιπέδου, αναπτύχθηκε σε ποικιλία ειδών και διαδόθηκε παγκοσμίως.. Μία από τις πρώτες κινηματογραφικές μηχανές. κωμικά θέματα εξελίχθηκαν σε μεγάλου μήκους ταινίες. Μέσα σε μια τριακονταετία ο βωβός κινηματογράφος έγινε ομιλών, το Χόλυγουντ κατέλαβε την πρώτη θέση στην παγκόσμια παραγωγή και επέβαλε τις αρχές της κλασικής κινηματογραφικής αφήγησης. Τα είδη αποτέλεσαν την έκφραση της «βιομηχανικής τάσης», ενώ οι πειραματισμοί, με πιο αναγνωρισμένο εκπρόσωπο τον Σεργκέι Αϊζενστάιν, συνδέθηκαν με την «καλλιτεχνική τάση».

Στις 14 Οκτωβρίου του 1888 δημιουργήθηκε η πρώτη προσπάθεια για καταγραφή της κίνησης σε κινηματογραφική μηχανή. Πραγματοποιήθηκε κήπο του σπιτιού της οικογένειας Whitley, στο Oakwood Grange Road, χρησιμοποιώντας μια κινηματογραφική μηχανή με μονό φακό κ η λήψη διήρκεσε δύο δευτερόλεπτα. Η ταινία έμεινε γνωστή ως «Roundhay Garden Scene». Επίσης, ένας από τους πρώτους σκηνοθέτες και παραγωγούς της εποχής ήταν ο Georges Melies ο οποίος προσπάθησε να αγοράσει μια κινηματογραφική μηχανή, αρχικά άδικα από τους αδελφούς Lumière και στη συνέχεια από κάποιο Ρόμπερτ Γούλιαμ Πωλ στο Λονδίνο. Οι ταινίες του θεωρήθηκαν πολύ επιτυχημένες αφού κρατούσαν προσηλωμένο το κοινό και μεταπηδούσαν από την πραγματικότητα στο κόσμο της φαντασίας, του ονείρου και του θαύματος. Από το 1904 περίπου και μετά, η αφηγηματική μορφή έγινε ο επικρατέστερος τύπος κινηματογραφικής δημιουργίας στην εμπορική βιομηχανία, και η παγκόσμια επιτυχία του κινηματογράφου εξακολουθούσε να μεγαλώνει. Γαλλικές, ιταλικές και αμερικανικές ταινίες κυριαρχούσαν στις παγκόσμιες αγορές. Δημιουργούνται στην Αμερική οι δύο πρώτες μεγάλες προχολιγουντιανές κινηματογραφικές εταιρίες, η Βίταγκραφ και η Μπάιογκραφ, που εδρεύουν στο Σικάγο και στη Νέα Υόρκη. Η καινοτομία τους έγκειται στο ότι αρχίζουν να προσλαμβάνουν «υπαλλήλους». Από την έννοια του υπαλλήλου γεννιέται σιγά σιγά η έννοια του σκηνοθέτη. Ο πρώτος σημαντικός σκηνοθέτης που προσλαμβάνεται από την Μπάιογκραφ είναι ο Γκρίφιθ (D. W. Griffith). Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Λίγο αργότερα όμως ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος περιόρισε την ελεύθερη διακίνηση ταινιών.

ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ

Βουβός κινηματογράφος

Ο όρος βουβός κινηματογράφος χρησιμοποιείται για να περιγράψει τις ταινίες (βουβές ταινίες) που δεν είχαν συγχρονισμένο ηχογραφημένο ήχο και πιο συγκεκριμένα δεν είχαν ηχητικούς διαλόγους. Στις βουβές ταινίες οι διάλογοι γίνονται μέσω παντομίμας και κάρτες τίτλων-διαλόγων. Η ιδέα συνδυασμού κινούμενων εικόνων με ήχο είναι παλιά όσο και ο κινηματογράφος αλλά λόγω τεχνικών δυσκολιών ο συγχρονισμός διαλόγων έγινε πρακτικός στο τέλος της δεκαετίας του 1920. Η οπτική ποιότητα των βουβών ταινιών- ειδικά αυτών που δημιουργήθηκαν μετά το 1920- ήταν συχνά πολύ καλή. Όμως υπάρχει η εσφαλμένη αντίληψη ότι αυτές οι ταινίες είναι πρωτόγονες με τα σύγχρονα δεδομένα. Αυτή η αντίληψη υπάρχει λόγω του ότι συχνά οι βουβές ταινίες παίζονται σε λάθος ταχύτητα και λόγω της φθοράς της ταινίας με το πέρασμα του χρόνου.

Μεσότιτλοι

Καθώς οι ταινίες μεγάλωναν σε διάρκεια, αντικαταστάθηκε ο διερμηνέας που βρισκόταν στη προβολή και που εξηγούσε σημεία της ταινίας. Επειδή οι βουβές ταινίες δεν είχαν συγχρονισμένο ήχο για διαλόγους, τίτλοι εμφανίζονταν σε σημεία της ταινίας για να διηγηθούν σημεία της ιστορίας, να εμφανίσουν διαλόγους ή μερικές φορές να σχολιάσουν τη δράση για το κοινό.

Ζωντανή μουσική και ήχος

Στην αρχή οι ταινίες συνοδευόταν από ζωντανή μουσική. Από τότε η μουσική αναγνωρίστηκε σαν βασικό στοιχείο στις ταινίες καθώς συνέβαλε στην ατμόσφαιρα δίνοντας στο κοινό συναισθηματικά στοιχεία.

Τεχνικές ηθοποιίας

Οι ηθοποιοί βουβών ταινιών έδιναν μεγάλη έμφαση στη γλώσσα του σώματος και στις εκφράσεις του προσώπου τους έτσι ώστε το κοινό να καταλάβει καλύτερα τι αισθανόταν ο/η ηθοποιός.

Ταχύτητα προβολής

Μέχρι την τυποποίηση της προβολής στις 24 εικόνες το δευτερόλεπτο για τις ταινίες με ήχο, οι βουβές ταινίες γυριζόταν σε διάφορες ταχύτητες από 12 ως 26 εικόνες το δευτερόλεπτο.

ΠΑΠΠΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά είναι η αποκαλούμενη και έβδομη τέχνη, δίπλα στη γλυπτική, τη ζωγραφική, το χορό, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και τη λογοτεχνία. Αρχικά, εμφανίστηκε Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος Ίντγουιντ Μάιμπριτζ έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου, αποδεικνύοντας τότε, πως κατά τη διάρκεια του καλπασμού του υπάρχουν στιγμές που τα πόδια του δεν έχουν επαφή με το έδαφος. Την ίδια περίπου εποχή, ο Γάλλος φυσικός Ετιέν Μαρέ κατόρθωσε να συλλάβει φωτογραφικά το πέταγμα ενός πουλιού με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μηχανής με τη δυνατότητα να αποτυπώνει 12 στιγμιότυπα ανά λεπτό. Τα σημαντικότερα ίσως επιτεύγματα σχετικά με την ανάπτυξη της κινηματογραφικής τεχνικής έγιναν στα τέλη του 1880, με κυριότερο ίσως, την εφεύρεση του κινητοσκοπίου από τον Ουίλλιαμ Ντίκσον, ο οποίος εργαζόταν στα εργαστήρια του Τόμας Έντισον. Το κινητοσκόπιο, ήταν μία μηχανή προβολής, με δυνατότητα να προβάλλει την κινηματογραφική ταινία σε ένα κουτί, το οποίο ήταν ορατό μόνο από έναν θεατή, μέσω μιας οπής. Η συσκευή παρουσιάστηκε για πρώτη φορά επίσημα στις 20 Μαΐου του 1891, μαζί με την πρώτη κινηματογραφική ταινία. Ο Έντισον θεωρούσε την εφεύρεση του κινητοσκοπίου ήσσονος σημασίας και ο ίδιος δεν ενδιαφέρθηκε ώστε να προβάλλονται οι ταινίες για περισσότερους θεατές. Επιπλέον δεν κατοχύρωσε την εφεύρεση διεθνώς, με αποτέλεσμα να είναι νόμιμη η αντιγραφή και εξέλιξή της στην Ευρώπη, όπου σύντομα εμφανίστηκε ως εισαγόμενο προϊόν. Οι πρόδρομοι του κινηματογράφου ήταν οι σκηνές ειδικού φωτισμού και τα παραπετάσματα με εντυπωσιακές σκιές που έστηναν πλανόδιοι σε λαϊκές αγορές της κεντρικής Ευρώπης. Το 1895 προβλήθηκε η πρώτη κινηματογραφική ταινία σε μορφή bioskop στο Βίντεργκαρτεν του Βερολίνου.

Στη Γαλλία, οι αδελφοί Ογκύστ και Λουί Λυμιέρ, βασιζόμενοι στο κινητοσκόπιο των Ντίκσον και Έντισον, εφηύραν τον κινηματογράφο που αποτελούσε μία φορητή κινηματογραφική μηχανή, λήψης, εκτύπωσης και προβολής του φιλμ. Στις 28 Δεκεμβρίου του 1895, έκαναν

και την πρώτη δημόσια προβολή, στο Παρίσι. Η ημερομηνία αυτή αναφέρεται από πολλούς ως η επίσημη ημέρα που ο κινηματογράφος με την σημερινή του γνωστή μορφή έκανε την εμφάνισή του. Εκείνη τη δημόσια προβολή παρακολούθησαν συνολικά 35 άτομα επί πληρωμή και προβλήθηκαν δέκα ταινίες συνολικής διάρκειας περίπου δεκαπέντε λεπτών. Οι πρώτες κινηματογραφικές ταινίες ήταν μικρής διάρκειας, παρουσιάζοντας συνήθως στατικά, μία σκηνή της καθημερινότητας.

Περίπου την ίδια περίοδο με την προσαρμογή του ήχου, ξεκίνησαν συστηματικές προσπάθειες για την προσθήκη χρώματος. Έγχρωμες ταινίες είχαν ήδη εμφανιστεί από τις αρχές του 20ού αιώνα, μέσω του χρωματισμού των κινηματογραφικών καρρέ με το χέρι, μέθοδος που εγκαταλείφθηκε σταδιακά, σε συνδυασμό και με την αύξηση της διάρκειας των ταινιών. Ανάμεσα στις πρώτες συνθετικές μεθόδους προσθήκης χρώματος, υπήρξε η Technicolor, η οποία τελειοποιήθηκε το 1941, αν και παρέμενε ακριβή λόγω των περίπλοκων σταδίων διαχωρισμού και εμφάνισης των χρωμάτων. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εμφανίστηκε επιπλέον το έγχρωμο αρνητικό φιλμ της εταιρίας Eastman Kodak, το οποίο δεν απαιτούσε διαδικασία διαχωρισμού των χρωμάτων. Αν και μέχρι τη δεκαετία του 1950, η παραγωγή έγχρωμων ταινιών μειοψηφούσε, κατά τη δεκαετία του 1960 και χάρη στην ανάπτυξη της σχετικής τεχνολογίας, ο έγχρωμος κινηματογράφος επικράτησε.

Γύλλος Στρατος

Παλιός Κινηματογράφος

Είναι γενικά δύσκολο να αναδειχθεί ένας μοναδικός εφευρέτης του κινηματογράφου, ως τεχνική της κινούμενης εικόνας. Επιπλέον, είναι γεγονός πως επί σειρά ετών ο άνθρωπος πειραματίστηκε πάνω στην προσπάθεια απεικόνισης της κίνησης. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της τεχνικής του κινηματογράφου διαδραμάτισε η ανακάλυψη και διάδοση της φωτογραφίας, στα μέσα του 19ου αιώνα. Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος Ίνγκουριντ Μάιμπριτζ έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου, αποδεικνύοντας τότε, πως κατά τη διάρκεια του καλπασμού του υπάρχουν στιγμές που τα πόδια του δεν έχουν επαφή με το έδαφος. Την ίδια περίπου εποχή, ο Γάλλος φυσικός Ετιέν Μαρέ κατόρθωσε να συλλάβει φωτογραφικά το πέταγμα ενός πουλιού με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μηχανής με τη δυνατότητα να αποτυπώνει 12 στιγμιότυπα ανά λεπτό.

Τα σημαντικότερα ίσως επιτεύγματα σχετικά με την ανάπτυξη της κινηματογραφικής τεχνικής έγιναν στα τέλη του 1880, με κυριότερο ίσως, την εφεύρεση του κινητοσκοπίου από τον Ουίλλιαμ Ντίκσον, ο οποίος εργαζόταν στα εργαστήρια του Τόμας Έντισον. Το κινητοσκόπιο, ήταν μία μηχανή προβολής, με δυνατότητα να προβάλλει την κινηματογραφική ταινία σε ένα κουτί, το οποίο ήταν ορατό μόνο από έναν θεατή, μέσω μιας οπής. Η συσκευή παρουσιάστηκε για πρώτη φορά επίσημα στις 20 Μαΐου του 1891, μαζί με την πρώτη κινηματογραφική ταινία. Ο Έντισον θεωρούσε την εφεύρεση του κινητοσκοπίου ήσσονος σημασίας και ο ίδιος δεν ενδιαφέρθηκε ώστε να προβάλλονται οι ταινίες για περισσότερους θεατές. Επιπλέον δεν κατοχύρωσε την εφεύρεση διεθνώς, με αποτέλεσμα να είναι νόμιμη η αντιγραφή και εξέλιξή της στην Ευρώπη, όπου σύντομα εμφανίστηκε ως εισαγόμενο προϊόν.

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (βουβός κινηματογράφος) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (Vitaphone), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Βασισμένη σε αυτή τη νέα τεχνολογία, στα τέλη του 1927, κυκλοφόρησε η ταινία *The Jazz Singer*, η οποία αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν βουβή, υπήρξε η πρώτη που περιείχε διαλόγους.

Περίπου την ίδια περίοδο με την προσαρμογή του ήχου, ξεκίνησαν συστηματικές προσπάθειες για την προσθήκη χρώματος. Έγχρωμες ταινίες είχαν ήδη εμφανιστεί από τις αρχές του 20ού αιώνα, μέσω του χρωματισμού των κινηματογραφικών καρρέ με το χέρι, μέθοδος που εγκαταλείφθηκε σταδιακά, σε συνδυασμό και με την αύξηση της διάρκειας των ταινιών. Ανάμεσα στις πρώτες συνθετικές μεθόδους προσθήκης χρώματος, υπήρξε η Technicolor, η οποία τελειοποιήθηκε το 1941 (Monopack Technicolor), αν και παρέμενε ακριβή λόγω των περίπλοκων σταδίων διαχωρισμού και εμφάνισης των χρωμάτων. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εμφανίστηκε επιπλέον το έγχρωμο αρνητικό φιλμ της εταιρίας Eastman Kodak, το οποίο δεν απαιτούσε διαδικασία διαχωρισμού των χρωμάτων. Αν και μέχρι τη δεκαετία του 1950, η παραγωγή έγχρωμων ταινιών μειοψηφούσε, κατά τη δεκαετία του 1960 και χάρη στην ανάπτυξη της σχετικής τεχνολογίας, ο έγχρωμος κινηματογράφος επικράτησε.

Μουτοσκόπιο

Το μουτοσκόπιο αποτελεί μία μορφή εικονοσκοπίου που εφευρέθηκε από τον Χέρμαν Κάσλερ το 1894. Είχε μια σειρά από καρτέλες με τυπωμένες εικόνες ενός κινούμενου αντικειμένου. Με το γύρισμα μιας λαβής ξεφυλλίζοντας καρτέλες και οι φιγούρες εκκινείτο.

Κινητοσκόπιο

Το κινητοσκόπιο (Kinetoscope) ήταν μία μηχανή παρουσίασης ταινιών, πρόδρομος της σύγχρονης κινηματογραφικής μηχανής προβολής. Αναπτύχθηκε από τον Ουίλλιαμ Ντίκσον στα εργαστήρια του Αμερικανού εφευρέτη Τόμας Έντισον, στον οποίο αποδίδεται και η αρχική σύλληψη της ιδέας κατασκευής του. Η εφεύρεση του κινητοσκοπίου συνδύαζε τη φωτογραφία και την τεχνολογία αναπαράστασης

κίνησης της εικόνας, προβάλλοντας διάτρητο φιλμ των 35 χιλιοστών. Η εικόνα γινόταν ορατή με τη μέθοδο του στερεοσκοπίου.

Ο κινηματογράφος ως τέχνη

Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες. Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ η ταινία του Ταξίδι στη Σελήνη (Le voyage dans la lune, 1901) υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (καρρέ) με το χέρι.

Με αφετηρία τις νέες δυνατότητες που αναδείχθηκαν, ο κινηματογράφος μετασηματίστηκε διεθνώς σε μία δημοφιλή μορφή τέχνης, ενώ παράλληλα πολλοί κινηματογραφικοί χώροι δημιουργήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την προβολή ταινιών. Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Οι ταινίες της εποχής ήταν διάρκειας δέκα έως δεκαπέντε λεπτών, αλλά σταδιακά η διάρκειά τους αυξήθηκε. Σημαντική συμβολή σε αυτό είχε ο Αμερικανός σκηνοθέτης D. W. Griffith, στον οποίο ανήκουν μερικά από τα πρώτα ιστορικά έπη του κινηματογράφου. Το 1912 (ή 1911) ο θεωρητικός χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε δοκίμιό του τον όρο έβδομη τέχνη για να περιγράψει τον κινηματογράφο.

Κρανίδης Πέτρος

Διαφορές Παλαιού και Σύγχρονου Κινηματογράφου

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΧΤΕΣ

Οι αθηναίοι πρωτοβλέπουν κινηματογράφο το 1897, ενώ το 1907 ανοίγει ο πρώτος κινηματογράφος στην πόλη τους. Ο ελληνικός κινηματογράφος ξεκίνησε στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα με μικρό αριθμό ταινιών μέχρι το 1940, (35 κατά προσέγγιση), η άνθησή του άρχισε μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, με 4-7 ταινίες το χρόνο μέχρι το 1950 και σταδιακά η παραγωγή αυξήθηκε μέχρι τις 60 ταινίες το 1960. Ωστόσο η χρυσή εποχή του ελληνικού κινηματογράφου ήταν από το 1960 μέχρι το 1973 φτάνοντας μέχρι τις 97 ταινίες το χρόνο (με μέσο όρο 80 ταινίες). Από το 1974 μέχρι σήμερα η παραγωγή κυμαίνεται σε πολύ μικρότερα επίπεδα από 10 ταινίες μέχρι 40 ταινίες το χρόνο.

Συγκεκριμένα το 1906, οι αδερφοί Γιαννάκη και Μίλτο Μανάκι αρχίζουν να κινηματογραφούν στην ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας, όταν ακόμα βρίσκεται στην επικράτεια της καταρρέουσας Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι Μανάκια δημιουργούν ένα μοναδικής αξίας αρχείο με πάνω από 60 ταινίες.

Ένας Γάλλος κινηματογραφιστής ο Λέονς, γυρνά τα πρώτα επίκαιρα από την Μέσο ολυμπιάδα της Αθήνας, την ίδια χρονιά.

Την χρονική περίοδο μεταξύ 1910-11 γυρίζονται ορισμένες βουβές κωμωδίες μικρού μήκους από τον σκηνοθέτη - Ηθοποιό Σπύρο Δημητρακόπουλο.

Το 1914 ιδρύεται η κινηματογραφική εταιρία "Άστυ Φιλμ" και αρχίζει η παραγωγή ταινιών μεγάλης διάρκειας. Στην διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου η κινηματογραφική παραγωγή δεν αναστέλλεται εντελώς αλλά περιορίζεται στα πολεμικά επίκαιρα. Παρά της αντιξοότητας του πολέμου αναδεικνύονται σημαντικοί έλληνες σκηνοθέτες (Γεώργιος Προκοπίου, Δημήτρης Γαζιάδης κ.α.) που γυρίζουν με πολύ ψυχή και με λίγα πρωτόγονα μέσα, σκηνές από το μέτωπο και την Μικρασιατική καταστροφή.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η μεταπολίτευση φέρνει μια αναγέννηση όλων των δημιουργικών δυνάμεων του κινηματογράφου. Νέοι κινηματογραφιστές καταθέτουν καινούργιες ιδέες και χαράζουν τη δική τους διαδρομή. Την μεταπολίτευση τη σφραγίζει ένα αριστούργημα του Θόδωρου Αγγελόπουλου, "Ο Θίασος". Όμως αυτή η φόρα που παίρνει ο κινηματογράφος με τη μεταπολίτευση και την είσοδο νέων δημιουργών, δεν κρατάει για πολύ. Η τηλεόραση είναι νέο μέσο για την Ελλάδα και η άνοδος της μουδιάζει το κοινό που αποσύρεται σιγά σιγά από τις κινηματογραφικές αίθουσες. Η τηλεόραση επίσης απορροφάει πολλούς από τους δημιουργούς του κινηματογράφου. Έτσι η έλλειψη χρημάτων οδήγησε στην δημιουργία τριών κατηγοριών:

- 1)Κινηματογράφος βασισμένος στην χορηγία του κράτους
- 2)Πιστοί καλλιτέχνες που προσπαθούν όλο και πιο πολύ να επαναφέρουν το κοινό στις αίθουσες
- 3)Προσωπικές δημιουργίες με χαμηλά κοστολόγια, όχι πάντα τόσο επιτυχεί

Όλο αυτό βέβαια προξένησε μεγάλη σύγχυση στο κοινό για αρκετό χρονικό διάστημα. Στο μεταξύ η δεκαετία του '80 μπαίνει με την κυριαρχία του βίντεο. Η μεγαλύτερη παραγωγή σε βιντεοταινίες με πολύ κακής ποιότητας υλικό γίνεται αυτή τη περίοδο. Οι κινηματογράφοι ο ένας μετά τον άλλο γίνονται σούπερ μάρκετ. Το σινεμά μοιάζει να περνάει μια περίοδο νάρκης. Παρόλα αυτά δεν είναι λίγοι οι δημιουργοί που επιμένουν και καταφέρνουν να ξαναβραβευτεί το ελληνικό σινεμά στο εξωτερικό, να ξαναφέρει το κοινό στις αίθουσες. Η τελευταία δεκαετία σημαδεύεται από την είσοδο νέων δημιουργών στο χώρο του κινηματογράφου (Βασίλης Μυριανθόπουλος, Χρήστος Δήμας, Παναγιώτης Φαφούτης, Νίκος Ζαπατίνας, Νίκος Περάκης, Γιάννης Ξανθόπουλος, Βαγγέλης Σειτανίδης, Θεοδωρής Αθερίδης, Γιώργος Λάνθιμος) που του ξανάδωσαν την φρεσκάδα που του έλειπε. Μαζί με τους κορυφαίους δημιουργούς, που αποτελούν σταθερές αξίες, έκαναν το κοινό να ξανά αγαπήσει το σινεμά και παρόλο που οι ελληνικές ταινίες αντιμετωπίζουν ακόμα προβλήματα διανομής, ο ελληνικός κινηματογράφος έχει μπει σε πολύ καλό δρόμο και έχει λαμπρό μέλλον.

Η εξέλιξη του κινηματογράφου

Πρόδρομοι του κινηματογράφου

Είναι γενικά δύσκολο να αναδειχθεί ένας μοναδικός εφευρέτης του κινηματογράφου, ως τεχνική της κινούμενης εικόνας. Επιπλέον, είναι γεγονός πως επί σειρά ετών ο άνθρωπος πειραματίστηκε πάνω στην προσπάθεια απεικόνισης της κίνησης. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της τεχνικής του κινηματογράφου διαδραμάτισε η ανακάλυψη και διάδοση της φωτογραφίας, στα μέσα του 19ου αιώνα. Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος Ίνγκουιρντ Μάιμπριτζ έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου, αποδεικνύοντας τότε, πως κατά τη διάρκεια του καλπασμού του υπάρχουν στιγμές που τα πόδια του δεν έχουν επαφή με το έδαφος. Την ίδια περίπου εποχή, ο Γάλλος φυσικός Ετιέν Μαρέ κατόρθωσε να συλλάβει φωτογραφικά το πέταγμα ενός πουλιού με τη βοήθεια μιας φωτογραφικής μηχανής με τη δυνατότητα να αποτυπώνει 12 στιγμιότυπα ανά λεπτό.

Τα σημαντικότερα ίσως επιτεύγματα σχετικά με την ανάπτυξη της κινηματογραφικής τεχνικής έγιναν στα τέλη του 1880, με κυριότερο ίσως, την εφεύρεση του κινητοσκοπίου από τον Ουίλλιαμ Ντίκσον, ο οποίος εργαζόταν στα εργαστήρια του Τόμας Έντισον. Το κινητοσκόπιο, ήταν μία μηχανή προβολής, με δυνατότητα να προβάλλει την κινηματογραφική ταινία σε ένα κουτί, το οποίο ήταν ορατό μόνο από έναν θεατή, μέσω μιας οπής. Η συσκευή παρουσιάστηκε για πρώτη φορά επίσημα στις 20 Μαΐου του 1891, μαζί με την πρώτη κινηματογραφική ταινία. Ο Έντισον θεωρούσε την εφεύρεση του κινητοσκοπίου ήσσονος σημασίας και ο ίδιος δεν ενδιαφέρθηκε ώστε να προβάλλονται οι ταινίες για περισσότερους θεατές. Επιπλέον δεν κατοχύρωσε την εφεύρεση διεθνώς, με αποτέλεσμα να είναι νόμιμη η αντιγραφή και εξέλιξή της στην Ευρώπη, όπου σύντομα εμφανίστηκε ως εισαγόμενο προϊόν.

Οι πρόδρομοι του κινηματογράφου ήταν οι σκηνές ειδικού φωτισμού και τα παραπετάσματα με εντυπωσιακές σκιές που έστηναν πλανόδιοι σε λαϊκές αγορές της κεντρικής Ευρώπης. Το 1895 προβλήθηκε η πρώτη κινηματογραφική ταινία σε μορφή bioskop στο Βίντεργκαρτεν του Βερολίνου.

Στη Γαλλία, οι αδελφοί Ογκύστ και Λουί Λυμιέρ, βασιζόμενοι στο κινητοσκόπιο των Ντίκσον και Έντισον, εφηύραν τον κινηματογράφο (cinematographe) που αποτελούσε μία φορητή κινηματογραφική μηχανή, λήψεως, εκτύπωσης και προβολής του φιλμ. Στις 28 Δεκεμβρίου του 1895, έκαναν και την πρώτη δημόσια προβολή, στο Παρίσι. Η ημερομηνία αυτή αναφέρεται από πολλούς ως η επίσημη ημέρα που ο κινηματογράφος με την σημερινή του γνωστή μορφή έκανε την εμφάνισή του. Εκείνη τη δημόσια προβολή παρακολούθησαν συνολικά 35 άτομα επί πληρωμή και προβλήθηκαν δέκα ταινίες συνολικής διάρκειας περίπου δεκαπέντε λεπτών. Οι πρώτες κινηματογραφικές ταινίες ήταν μικρής διάρκειας, παρουσιάζοντας συνήθως στατικά, μία σκηνή της καθημερινότητας

Ο κινηματογράφος ως τέχνη

Ένας από τους πρώτους κινηματογραφιστές που χρησιμοποίησε την διαθέσιμη τεχνική της εποχής με σκοπό την παραγωγή ταινιών κάτω από όρους τέχνης, υπήρξε ο Ζωρζ Μελιέ, ο οποίος θεωρείται και από τους πρώτους κινηματογραφικούς σκηνοθέτες. Οι ταινίες του πραγματεύονταν θέματα από το χώρο του φανταστικού, ενώ η ταινία του Ταξίδι στη Σελήνη (Le voyage dans la lune, 1901) υπήρξε πιθανότατα η πρώτη που προσπάθησε να περιγράψει ένα ταξίδι στο διάστημα. Επιπλέον, εισήγαγε τεχνικές οπτικών εφέ, ενώ για πρώτη φορά πρόβαλε έγχρωμες ταινίες, χρωματίζοντας την κινηματογραφική ταινία (καρρέ) με το χέρι.

Με αφετηρία τις νέες δυνατότητες που αναδείχθηκαν, ο κινηματογράφος μετασηματίστηκε διεθνώς σε μία δημοφιλή μορφή τέχνης, ενώ παράλληλα πολλοί κινηματογραφικοί χώροι δημιουργήθηκαν με αποκλειστικό σκοπό την προβολή ταινιών. Εκτιμάται ότι το 1908, στις Ηνωμένες Πολιτείες υπήρχαν περίπου 10.000 κινηματογράφοι. Οι ταινίες της εποχής είχαν διάρκειας δέκα έως δεκαπέντε λεπτών, αλλά σταδιακά η διάρκειά τους αυξήθηκε. Σημαντική συμβολή σε αυτό είχε ο Αμερικανός σκηνοθέτης D. W. Griffith, στον οποίο ανήκουν μερικά από τα πρώτα ιστορικά έπη του κινηματογράφου. Το 1912 (ή 1911) ο θεωρητικός χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε δοκίμιό του τον όρο έβδομη τέχνη για να περιγράψει τον κινηματογράφο.

Βουβός , ομιλών και έγχρωμος κινηματογράφος

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (βουβός κινηματογράφος) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (Vitaphone), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Βασισμένη σε αυτή τη νέα τεχνολογία, στα τέλη του 1927, κυκλοφόρησε η ταινία The Jazz Singer, η οποία αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν βουβή, υπήρξε η πρώτη που περιείχε διαλόγους.

Περίπου την ίδια περίοδο με την προσαρμογή του ήχου, ξεκίνησαν συστηματικές προσπάθειες για την προσθήκη χρώματος. Έγχρωμες ταινίες είχαν ήδη εμφανιστεί από τις αρχές του 20ού αιώνα, μέσω του χρωματισμού των κινηματογραφικών καρρέ με το χέρι, μέθοδος που εγκαταλείφθηκε σταδιακά, σε συνδυασμό και με την αύξηση της διάρκειας των ταινιών. Ανάμεσα στις πρώτες συνθετικές μεθόδους προσθήκης χρώματος, υπήρξε η Technicolor, η οποία τελειοποιήθηκε το 1941 (Monopack Technicolor), αν και παρέμενε ακριβή λόγω των περίπλοκων σταδίων διαχωρισμού και εμφάνισης των χρωμάτων. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εμφανίστηκε επιπλέον το έγχρωμο αρνητικό φιλμ της εταιρίας Eastman Kodak, το οποίο δεν απαιτούσε διαδικασία διαχωρισμού των χρωμάτων. Αν και μέχρι τη δεκαετία του 1950, η παραγωγή έγχρωμων ταινιών μειοψηφούσε, κατά τη δεκαετία του 1960 και χάρη στην ανάπτυξη της σχετικής τεχνολογίας, ο έγχρωμος κινηματογράφος επικράτησε.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΣΑΚΙΡΗΣ ΜΑΡ

Τι ρόλο παίζει ο κινηματογράφος στην κοινωνία μας

Οι ταινίες παίζουν τεράστιο ρόλο στην κοινωνία μας. Καθώς οι άνθρωποι επηρεάζονται εύκολα και σε υπερβολικό βαθμό οι ταινίες αποτελούν παράγοντα που μπορεί να αλλάξει τελείως την σκέψη, τις απόψεις και τις αποφάσεις κάποιου. Οι ταινίες είναι μια τέλεια επιλογή αναψυχής. Υπάρχουν αυτή τη στιγμή χιλιάδες ταινίες, και παράγονται και άλλες από διάφορες κινηματογραφικές βιομηχανίες. Υπάρχουν ταινίες που αφορούν πολλά θέματα πχ κλασικές, δράσης, αγωνίας, ντοκιμαντέρ, συγκίνηση, δράμα, μυστήριο, τρόμου κτλ. Κάθε θέμα έχει διαφορετική επιρροή πάνω στον καθένα και όχι ίδια για τον καθένα. Οπότε, ο καθένας επηρεάζεται διαφορετικά και μπορεί μέσα από τις ταινίες και αυτά που βλέπει γενικά να διαμορφώσει προσωπικότητα. Υπάρχουν ταινίες που είναι πιθανόν να εμπυχώσουν και να δώσουν κουράγιο στον άλλον, ενώ άλλες ταινίες όπως ταινίες που περιέχουν βία να επηρεάσουν αρνητικά τον άλλον προκαλώντας του άγριες συμπεριφορές προς τους γύρω του.

Επιπρόσθετα, ο επηρεασμός γίνεται περισσότερο στα παιδιά μικρής ηλικίας, τα οποία δεν γνωρίζουν ποιο είναι το λάθος και ποιο το σωστό, οπότε κάνουν κυριολεκτικά αυτό που βλέπουν χωρίς να κατέχουν ίχνος γνώσης ακόμα με αποτέλεσμα να εμφανίζουν διάφορες περίεργες συμπεριφορές από τόσο μικρή ηλικία. Βέβαια ο επηρεασμός μπορεί να είναι θετικός αλλά και αρνητικός. Υπάρχουν παιδικά που έχουν εκπαιδευτικό περιεχόμενο ώστε το παιδί μέσα από αυτά να αποκτήσουν γνώσεις και να προοδεύσουν. Παρόλ' αυτά όμως, μπορεί και να περιέχουν σκηνές βίας το οποίο προφανώς θα προκαλέσει παρορμητικές συμπεριφορές στο παιδί.

Θα έπρεπε λοιπόν οι άνθρωποι να ελέγχουν και να μάθουν να επιλέγουν σωστά τις ταινίες που βλέπουν γιατί το πιο πιθανότατο είναι να επηρεαστούν σε υπερβολικό βαθμό και να χάσουν τον ίδιο τους τον εαυτό.

Όπως οι επιστήμονες και οι γιατροί έχουν αποδείξει μέσω προσεκτικών μελετών και ερευνών, ο αντίκτυπος της βίας εξαρτάται πραγματικά από τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας και του χαρακτήρα των νέων ενηλίκων και τα παιδιά. Ένα παιδί ή έφηβος που έχει ανατραφεί σε μια καταχρηστική οικογένεια και έχει πληγωθεί ως παιδί είναι πιο πιθανό να ξεσπά σε άλλους ανθρώπους, ειδικά αν έχουν δει πολύ βίαιες ταινίες. Οι αστέρες των ταινιών έχουν τελικά αποκτήσει έναν τεράστιο αριθμό οπαδών και η στάση που απεικονίζουν οι ήρωες σε μια ταινία θα ακολουθηθούν από κάποιες από αυτές και στις πραγματικές τους καταστάσεις. Δυστυχώς, όχι μόνο οι μορφωμένες ομάδες θεατών τείνουν να ακολουθούν ανάρμοστους τρόπους που αυτοί οι ήρωες απεικονίζουν στην οθόνη. Το χειρότερο μέρος είναι ότι οι οπαδοί θα αντιγράψουν τα ακροβατικά που έχουν εκτελέσει, αν και θα διακινδυνεύσουν τη ζωή τους.

Αλλά το θλιβερό μέρος είναι μερικά στοιχεία που παρουσιάζονται δεν είναι απολύτως τεκμηριωμένα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι οι νέοι δεν είναι και οι καλύτεροι στο να ερμηνεύουν ιστορίες επειδή μερικές φορές αντιλαμβάνονται τις λανθασμένες πληροφορίες από τις ταινίες. Έτσι, ποιος είναι λοιπόν ο σκοπός της απαίτησης ενός συστήματος βαθμολόγησης για ταινίες και τηλεοπτικά προγράμματα; Είναι για την ευαισθητοποίηση των γονέων και των ενηλίκων αν μια ταινία υποκινεί τη βία μεταξύ εφήβων και μικρών παιδιών. Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το γεγονός ότι οι κινηματογραφικές επιρροές είναι πραγματικά διαδεδομένες και αν αυτό συνεχιστεί, θα ενθαρρύνονται τα παιδιά να παίζουν βιντεοπαιχνίδια που είναι βίαια και υβριστικά. Τα παιδιά μπορεί επίσης να μιμούνται μερικές ενέργειες μέσα ταινίες που είναι πολύ ευαίσθητες και ακατάλληλες. Σχεδόν όλοι είχαν βιώσει περιστάσεις όπου το μυαλό τους επηρεάζεται από αυτά που έχουν δει σε ταινίες τρόμου.

Παρόλ' αυτά οι ταινίες παραμένουν ο καλύτερος τρόπος ψυχαγωγίας εάν μεταχειρίζονται και επιλέγονται με τον σωστό τρόπο.

Χάσκα Ειρ.

Παράγοντες που προσδιορίζουν μιας καλής ποιότητας ταινία.

1. Σενάριο

Όλα ξεκινούν από μια καλή ιδέα. Πάντα όμως, ακόμη και οι πιο πρωτότυπες ιδέες διέπονται από μια δομή. Η κυριότερη, που ακολουθήθηκε κατά κόρον από το mainstream σινεμά από τα γεννοφάσκια του είναι αυτή των τριών πράξεων, όπως την είχε διατυπώσει ήδη ο Αριστοτέλης από την αρχαιότητα. Κάθε ιστορία πρέπει να έχει αρχή, μέση και τέλος. Έτσι, το σενάριο συνήθως χωρίζεται στην εισαγωγή (το πρώτο ¼ της ταινίας) στην οποία εισάγεται ο ήρωας και εγείρεται ένα ερώτημα, στην σύγκρουση (τα επόμενα 2/4 της ταινίας), όπου ο ήρωας, αφού αποφασίσει να κυνηγήσει τον στόχο του, συναντά και ξεπερνά εμπόδια, και τέλος την λύση της ταινίας, το τελευταίο ¼, κατά το οποίο παρακολουθούμε την τελική «μάχη» του ήρωα, την κλιμάκωση δηλαδή και την τελική απάντηση στο ερώτημα που εμφανίστηκε στην αρχή: Θα πετύχει ο ήρωας τον στόχο του;

Η παραπάνω δομή είναι ο «ακαδημαϊκός» τρόπος να διηγηθείτε την ιστορία σας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι απαγορεύονται οι «πειραματικές» προσεγγίσεις – για παράδειγμα ο Γκοντάρ έγραφε τα σενάρια του πάνω σε πακέτα τσιγάρων ενώ ο Mike Leigh συνηθίζει να ξεκινά χωρίς σενάριο και βασιζόταν στους αυτοσχεδιασμούς των ηθοποιών του. Βασική αρχή όμως σε κάθε τεχνική που μαθαίνει κανείς είναι να γνωρίζει πρώτα τους κανόνες, πριν επιχειρήσει να τους σπάσει. Για τον τρόπο γραφής και μορφοποίησης ενός σεναρίου δείτε εδώ ένα παράδειγμα από γνωστή ταινία. Για περισσότερες συμβουλές, ειδικές ορολογίες και σεναριακά tips, μπορείτε να επισκεφθείτε την στήλη Filmmaking του κινηματογραφικού site Reel.gr, όπου αναλύονται με κάθε λεπτομέρεια οι θεωρίες σεναρίου.

2. Breakdown και ντεκουπάζ

Αφού ολοκληρώσετε το σενάριό σας, ήρθε η ώρα να το «σπάσετε». Ανοίξτε ένα φύλλο Excel και φτιάξτε έναν πίνακα, όπου κάθε γραμμή θα αντιστοιχεί σε μία σκηνή και κάθε στήλη θα αναφέρει τα εξής: Τι γίνεται στην σκηνή (σε μία πρόταση), πόσο διαρκεί σε σελίδες, πόσοι χαρακτήρες εμφανίζονται, αν διαδραματίζεται ημέρα ή νύχτα, ο χώρος, τα

αντικείμενα/ρούχα που θα χρειαστείτε και τυχόν άλλες σημειώσεις. Με αυτό τον τρόπο, θα γίνει πιο εύκολος ο προγραμματισμός των γυρισμάτων, καθώς θα μπορείτε οργανωμένα να υπολογίσετε τι και πότε θα χρειαστείτε, καθώς και πόσα χρήματα θα πρέπει να διαθέσετε.

Συνεχίστε με το ντεκουπάζ, που δεν είναι παρά το «σπάσιμο» κάθε σκηνής σε πλάνα. Το πλάνο ορίζεται με το κάθε cut της κάμερας, ενώ η σκηνή αποτελεί μία μεγαλύτερη αφηγηματική ενότητα. Για κάθε πλάνο, σημειώστε από ποιο ύψος θα κοιτάζει η κάμερα, το μέγεθος του πλάνου (θα καταλάβετε τι είναι παρακάτω) και αν η κάμερα θα είναι στατική ή θα κινείται (και με ποιον τρόπο). Το ντεκουπάζ μπορεί να φαντάζει πολύ εξειδικευμένη δουλειά για κάποιον ερασιτέχνη που απλώς θέλει να πάρει την κάμερα και να κινηματογραφήσει εικόνες, αλλά στην πορεία θα διαπιστώσετε πως έχει αποτέλεσμα, έστω και στην πολύ βασική του μορφή που αναφέρουμε εδώ.

3.Η βοήθεια

Στα πρώτα σας βήματα, κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη. Αν έχετε γνωστούς που γνωρίζουν κάτι παραπάνω για τον κινηματογράφο, ζητήστε τους να συμμετάσχουν στο project σας. Βοηθοί σκηνοθέτες, εικονολήπτες, ηχολήπτες, είναι απαραίτητοι για ένα γύρισμα. Επίσης, σε μια no budget προσπάθεια (όπως είναι οι περισσότερες στην Ελλάδα), η υλική βοήθεια γνωστών και φίλων είναι πολύτιμη: Χώροι, δωμάτια, σπίτια γνωστών για γυρίσματα, ένα café στο οποίο έχετε το θάρρος να ζητήσετε άδεια γυρίσματος, σκηνογραφικές συμβουλές, έπιπλα, δανεικές καρέκλες, κρεβάτια και λοιπά αντικείμενα που χρειάζεστε για τα σκηνικά σας μπορούν να φανούν εξαιρετικά χρήσιμα όσον αφορά την εξοικονόμηση χρημάτων.

4.Ηθοποιοί

Το γεγονός ότι κάνετε μια ερασιτεχνική προσπάθεια δεν σημαίνει απαραίτητα ότι θα πρέπει να παίξει ο μικρός σας αδελφός ή ο συμφοιτητής σας που δεν έχει ιδέα από υποκριτική ή από κινηματογράφο αλλά απλώς έτυχε να έχει ελεύθερο χρόνο. Μπορείτε να προσεγγίσετε σπουδαστές υποκριτικής, αφήνοντας σχετική ανακοίνωση στις σχολές θεάτρου ή ακόμη να εντοπίσετε ενδιαφερόμενους μέσω των social media. Πολλοί Έλληνες ηθοποιοί θέλουν να συμμετάσχουν σε κινηματογραφικά projects για να αποκτήσουν την εμπειρία, ακόμη και χωρίς αμοιβή – σε κάθε περίπτωση δεν χάνετε τίποτα να το δοκιμάσετε. Για το πώς θα επιλέξετε και πώς θα διαχειριστείτε τους ηθοποιούς σας, δείτε περισσότερα εδώ.

5. Εξοπλισμός

Αν έχετε μία ψηφιακή κάμερα, ίσως είναι μια καλή αρχή για την ερασιτεχνική σας προσπάθεια. Σε περίπτωση που θέλετε να πετύχετε κάτι πιο επαγγελματικό, θα χρειαστείτε εξειδικευμένο εξοπλισμό – απαραίτητη είναι μια κάμερα, ένα μικρόφωνο/μπουμ και επαρκής φωτισμός στους χώρους των γυρισμάτων. Η οικονομική λύση είναι να γνωρίζετε κάποιον φίλο σας που διαθέτει κάτι από τα παραπάνω και είναι διατεθειμένος να σας τα δανείσει.

Η αμέσως επόμενη λύση είναι να τα νοικιάσετε από κάποιον που τα διαθέτει και τέλος να τα νοικιάσετε από κάποια εταιρία ενοικίασης κινηματογραφικού εξοπλισμού (θα βρείτε εύκολα με ένα googling).

6. Προγραμματισμός και Γυρίσματα

Αφού έχετε ολοκληρώσει όλα τα παραπάνω βήματα, το μόνο που απομένει για να περάσετε από το στάδιο του preproduction σε αυτό του production είναι να κάνετε τον προγραμματισμό σας: Ποιες σκηνές θα γυρίσετε πότε; Ίσως σας βολεύει καλύτερα να μην κινηματογραφήσετε τις σκηνές με την σειρά που εμφανίζονται στο σενάριο, για οικονομία χρόνου, χώρου και έμψυχου υλικού. Αφού ολοκληρώσετε τον προγραμματισμό, είστε έτοιμοι να καθίσετε στην σκηνοθετική καρέκλα.

7.Σκηνοθετικά tips

Αν έχετε ετοιμάσει ένα οργανωμένο ντεκουπάζ, τότε τα πράγματα είναι εύκολα. Γνωρίζετε την σειρά των πλάνων, τοποθετείτε τα σκηνικά και τους ηθοποιούς στον χώρο, φωτίζετε με τον τρόπο που εξυπηρετεί την «δραματικότητα» της κάθε σκηνής και πατάτε το “rec” μέχρι να πετύχετε ικανοποιητική λήψη. Εδώ είναι απαραίτητος κάποιος που θα αναλάβει χρέη σκριπ – είναι αυτός που κατά την διάρκεια των γυρισμάτων προσέχει κάθε μικρή λεπτομέρεια ώστε από πλάνο σε πλάνο να μην χάνεται η λογική συνέχεια (π.χ. ένα ποτήρι που ήταν γεμάτο σε μία λήψη να μην αδειάζει «μαγικά» στην επόμενη – είναι αυτό που στον κινηματογράφο ονομάζεται ρακόρ).

Μεγάλη σημασία στις λήψεις έχει το μέγεθος του πλάνου: Όσο πιο κοντινό είναι τόσο πιο πολύ τονίζονται τα συναισθήματα και οι αντιδράσεις του ηθοποιού ή δίνεται έμφαση σε ένα αντικείμενο, ενώ όσο πιο γενικό είναι ένα πλάνο τόσο πιο «επεξηγηματικό» είναι ώστε να «συστήσει» τον χώρο ή να κάνει τους χαρακτήρες να φαίνονται μικροί. Επίσης, ανάλογα με την κίνηση της κάμερας μπορείτε να δώσετε διαφορετικές εντυπώσεις: Μεγαλύτερη ένταση και διεισδυτικότητα με ένα travelling επί παραδείγματι (κάθετη κίνηση της κάμερας προς το αντικείμενο λήψης) ή σταθερότητα με έλλειψη κίνησης της κάμερας. Τέλος, ανάλογα με το ύψος από το οποίο η κάμερα «κοιτάζει» μπορείτε να δώσετε διαφορετικές εμφάσεις: Αν βλέπετε από κάτω προς τα πάνω, ένα πρόσωπο «αποθεώνεται», από πάνω προς τα κάτω, κάποιος «ταπεινώνεται» και σε φυσιολογικό ύψος πετυχαίνετε ουδέτερη προσέγγιση του προσώπου που κινηματογραφείτε.

8.Μοντάζ

Αφού τελειώσουν τα γυρίσματα (το πιο κουραστικό ίσως μέρος), συγκεντρώνετε το υλικό σας, το περνάτε σε έναν υπολογιστή με εγκατεστημένο ένα πρόγραμμα επεξεργασίας video (τα πιο γνωστά είναι ο AVID και το Adobe Premiere) και, εφόσον δεν έχετε κάποιον ειδικό στο πλευρό σας, πειραματίζεστε μόνοι σας με το μοντάζ. Τα προγράμματα, οι εντολές και τα κουμπιά τους είναι εξαιρετικά πολύπλοκα για να μπορέσουν να αναλυθούν σε ένα δημοσίευμα, γι’ αυτό το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να διαβάσετε τις οδηγίες, να

δείτε βοηθητικά video tutorials στο YouTube και να πειραματιστείτε με υλικό μέχρι να νιώσετε εξοικειωμένοι.

Το μοντάζ είναι εξαιρετικά σημαντικό στάδιο για την αισθητική μιας ταινίας, καθώς καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τον ρυθμό της και μπορεί να «σώσει» αστοχίες των γυρισμάτων. Πολλοί θεωρητικοί του κινηματογράφου μάλιστα βάσισαν ολόκληρη την τέχνη τους πάνω στο μοντάζ, όπως ο Ρώσος Αϊζενστάιν, που πρέσβευε ότι κάθε πλάνο πρέπει να συνδέεται με το επόμενο με τρόπο διαλεκτικό, να συγκρούονται και να αντιτίθεται νοηματικά, χρονικά, ακόμη και μαθηματικά το ένα με το άλλο (μάθετε περισσότερα εδώ) .

Δοκιμάστε να παίξετε με τον ρυθμό και τον χρόνο των πλάνων, να συνδέσετε με διαφορετικούς τρόπους τις σκηνές (π.χ. dissolve, απλό cut κλπ) και στην συνέχεια να διαμορφώσετε την ηχητική αισθητική της ταινίας – εξίσου σημαντικό στάδιο. Αυξομειώστε εντάσεις όπου χρειάζεται, τοποθετήστε το κατάλληλο soundtrack στα κατάλληλα σημεία και με τον τρόπο που ταιριάζει στο αποτέλεσμα που θέλετε να πετύχετε.

9.Πρωθήστε την ταινία σας

Συγχαρητήρια – έχετε στα χέρια σας το πρώτο σας ταινιάκι. Μπορείτε είτε να το καταχωσιάσετε στα αρχεία σας, είτε να το δείτε με τους φίλους σας, είτε να προσπαθήσετε να το προβάλλετε σε ευρύτερο κοινό, εφόσον έχετε πετύχει ένα αξιοπρεπές αποτέλεσμα. Ένας καλός τρόπος να προωθήσετε την δουλειά σας είναι μέσω των διάφορων Φεστιβάλ – από low profile τοπικές διοργανώσεις ή τα πιο οργανωμένα Φεστιβάλ της Δράμας και της Θεσσαλονίκης, μέχρι και διοργανώσεις του εξωτερικού. Ζυγίστε τις επιλογές σας και συστηθείτε στο ευρύ κοινό: Έτσι πολλαπλασιάζονται οι πιθανότητες για δικτύωση στον χώρο και προτάσεις για νέες συνεργασίες και επόμενα projects. Τέλος, μπορείτε φυσικά να ανεβάσετε την ταινία στο YouTube και να την προωθήσετε μέσω social media.

10. Το επόμενο βήμα

Έχοντας στα χέρια σας την πρώτη σας ταινία, μπορείτε με περισσότερη άνεση να κινηθείτε στον κινηματογραφικό χώρο. Θα έχετε κάτι παραπάνω να δείχνετε σε πιθανούς χρηματοδότες, εκτός από ένα κενό βιογραφικό και πολλή διάθεση. Το ίδιο ισχύει και για τις επίσημες κινηματογραφικές επιχορηγήσεις για «πρωτάρηδες» του φακού, τις οποίες μπορείτε να δείτε στην ιστοσελίδα του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου.

*Το βήμα «μηδέν»

Αν επιθυμείτε να ασχοληθείτε σοβαρά με την τέχνη του κινηματογράφου, πριν να πιάσετε στα χέρια σας την κάμερα και να προχωρήσετε σε όλα τα παραπάνω βήματα, ίσως είναι απαραίτητο να προϋπάρχει κάτι βασικό: Κινηματογραφική παιδεία.

- Βιβλία: Διαβάστε για την Ιστορία του Κινηματογράφου, για τις διάφορες τάσεις, για τις τεχνικές σεναρίου και για όποιο από τα επιμέρους σημεία της διαδικασίας σας ενδιαφέρει περισσότερο, ώστε να έχετε το κατάλληλο θεωρητικό υπόβαθρο.

- Σεμινάρια: Εγγραφείτε σε κινηματογραφικά σεμινάρια που πραγματοποιούν κατά καιρούς διάφοροι φορείς. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως στο Μικρό Πολυτεχνείο προσφέρονται μαθήματα σεναρίου, ιστορίας και αισθητικής, σκηνοθεσίας και εικονοληψίας, υποκριτικής στην κάμερα και μοντάζ, ενώ στο AshInArt μαθήματα σκηνοθεσίας και μοντάζ. Φυσικά υπάρχει και η λύση των κινηματογραφικών σχολών για εκτενέστερη εμβάθυνση στην τέχνη του κινηματογράφου.

- Τελευταίο και κυριότερο: Ταινίες, ταινίες, ταινίες. Δεν νοείται κινηματογραφιστής που να μην πηγαίνει στον κινηματογράφο, να μην του αρέσει να βλέπει ταινίες και να μην τις παρακολουθεί με διερευνητικό μάτι ώστε να μάθει κάτι από αυτές. Πάνω από όλα άλλωστε, για να πετύχετε σε κάποια τέχνη, πρέπει να την αγαπάτε.

Τι χρειάζεται για την παραγωγή μιας ταινίας

Παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών

Ο φροντιστής (property master) είναι υπεύθυνος για τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν ηθοποιοί. Αναλαμβάνει να διαβάσει το σενάριο, να συγκεντρώσει τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν ηθοποιοί, να υπολογίσει το κόστος και να φροντίσει για την απόκτησή τους. Πρέπει να τα συντηρεί κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων και πρέπει να γνωρίζει τη θέση τους κάθε φορά κατά τη διάρκεια του γυρίσματος.

Σχεδιασμός κοστούμιών (Costume Design)

Ο σχεδιαστής κοστούμιών (costume designer) είναι υπεύθυνος για την εύρεση και το σχεδιασμό των κοστούμιών και των συναφών όπως καπέλα, γάντια, κοσμήματα. Συνεργάζεται με το σχεδιαστή παραγωγής (production designer) για να καθαρήσει τις χρονικές περιόδους και τα στιλ, όπου πρέπει να βεβαιωθούν ότι οι επιλογές τους ανταποκρίνονται με τις συγκεκριμένες χρονικές περιόδους. Δεν υπάρχει κάτι τόσο άσχημο όσο ένας θεατής να βλέπει ότι τα ρούχα και τα κοσμήματα που φορά κάποιος ηθοποιός δεν αντιστοιχούν στη χρονική περίοδο όπου αναφέρεται η ταινία. Συνεργάζεται στενά με το διευθυντή φωτογραφίας για να αποφασίσουν τα χρώματα της υφές όπως και με το σκηνογράφο. Συγκεκριμένα χρώματα μπορεί να τονίζουν σημεία της προσωπικότητας ενός χαρακτήρα, να τον ομογενοποιούν ή να τον διαχωρίζουν από τον περιβάλλοντα χώρο. Για παράδειγμα ο σκηνοθέτης γυρίζει μια σκηνή σε ένα χώρο χρησιμοποιώντας ένα κόκκινο φίλτρο δίνοντας έτσι μια κόκκινη χροιά. Μια γυναίκα τρέχει από τη μια άκρη του πλαισίου (frame) στην άλλη φορώντας ένα φωτεινό πράσινο φόρεμα. Συνδυασμοί κόκκινου και πράσινου χρησιμοποιούνται για να τονίσουν συναισθήματα υπερδιέγερσης, πανικού, ανησυχίας.

Μακιγιάζ (make-up)

Ο μακιγιέρ (make-up artist) είναι υπεύθυνος για την έρευνα και την πραγματοποίηση του μακιγιάζ στους ηθοποιούς. Συνεργάζεται με το σχεδιαστή παραγωγής. Ανάλογα με το χαρακτήρα που υποδύεται κάθε ηθοποιός κάνει τη σχετική έρευνα για να αποτυπώσει τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Έτσι ο ηθοποιός χρησιμοποιεί τα προσωπικά αντικείμενα, τα κουστούμια και το μακιγιάζ για να αποδώσει το χαρακτήρα. Επίσης συνεργάζεται με το διευθυντή φωτογραφίας για να ρυθμίσει τις λεπτομέρειες εκείνες που απαιτούνται για τη φωτογράφιση. Ο μακιγιέρ προετοιμάζει το χρονοδιάγραμμα του μακιγιάζ και συνεργάζεται με τον κομμωτή για το κατάλληλο χτένισμα των ηθοποιών.

Εικονογράφηση παραγωγής (Storyboard)

Ο εικονογράφος παραγωγής (production illustrator) σχεδιάζει την εικονογράφηση (θεαματική μακέτα storyboard) της ιστορίας [Σχ.1]. Τα σχέδια αυτά μπορεί να είναι ένα σκαρίφημα μιας πόλης του μέλλοντος ή μια ακολουθία από σχέδια, όπου αναπαριστούν οπτικά κάθε σκηνή όπως τη φαντάζεται περίπου ο σκηνοθέτης. Πολλοί σκηνοθέτες χρησιμοποιούν περίπλοκες εικονογραφήσεις για να αναπαραστήσουν οπτικά την κάλυψη μιας σκηνής, τις θέσεις και τις κινήσεις της κάμερας. Επίσης βοηθούν τα τμήματα της παραγωγής και μετά παραγωγής κατά την διάρκεια της επεξεργασίας. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα όπου μεγάλης λεπτομέρειας εικονογραφήσεις χρησιμοποιήθηκαν στη δημιουργία εντυπωσιακών κινηματογραφικών σκηνών. Ο Alfred Hitchcock ήταν ίσως ο πιο διάσημος χρήστης εικονογραφήσεων (storyboard) και υπάρχουν πολλά βιβλία που δείχνουν εικονογραφήσεις που έχουν γίνει για πολλές από τις ταινίες του. Για να δημιουργηθούν οι εικονογραφήσεις, ο εικονογράφος παραγωγής (production illustrator),

Παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών

πρέπει να είναι εξοικειωμένος με την περιγραφή της σκηνής, τη συνέχεια, και τις γωνίες τις κάμερας. Ανάλογα με τις λεπτομέρειες που έχει εικονογράφηση μπορεί να παρέχει στοιχεία για το ρυθμό μιας σκηνής και για το επιθυμητό είδος επεξεργασίας. Οι εικονογραφήσεις χρησιμοποιούνται προτού ξεκινήσει το γύρισμα μιας ταινίας για να τραβήξει την προσοχή επενδυτών, να προωθήσουν μια ιδέα, να βοηθήσουν τον διευθυντή παραγωγής να καταμερίσει το χρονοδιάγραμμα, το διευθυντή φωτογραφίας για το επιμέρους σπάσιμο των σκηνών, την προετοιμασία του φωτισμού και τις γωνίες της κάμερας. Η χρήση της εικονογράφησης είναι κρίσιμη όταν η ακολουθία σκηνών περιλαμβάνει ειδικά εφφέ. Ο λεπτομερής σχεδιασμός είναι αναγκαίος για την τελική σύνθεση του οπτικού εφφέ.

Επίσης και τη θέση και την κίνηση που θα έχει η κάμερα και οι χαρακτήρες σε μια σκηνή μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφορα προγράμματα τρισδιάστατης απεικόνισης. Τέτοια προγράμματα είναι για παράδειγμα το AutoCAD το Maya το 3D Max. Στο σχεδιασμό των κοστούμιών και για το make up μπορούν να χρησιμοποιηθούν εφαρμογές όπως το Photoshop. Με αυτό τον τρόπο μπορούμε να ελέγξουμε διάφορα υφάσματα και την εντύπωση που δίνουν. Όπως επίσης και διαφορετικά είδη μακιγιάζ και το πως θα φαίνεται στο συγκεκριμένο ηθοποιό. Μπορούμε επίσης να ανατρέξουμε σε βάσεις δεδομένων και να ψάξουμε για τα ρούχα που φορούσαν σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο όπως επίσης και για τα αντικείμενα που χρησιμοποιούσαν. Στη διαδικασία επιλογής ηθοποιών (casting) μπορεί να χρησιμοποιηθεί το διαδίκτυο για να γίνει αναζήτηση χρησιμοποιώντας

συγκεκριμένα χαρακτηριστικά στις βάσεις δεδομένων με ηθοποιούς από συγκεκριμένες εταιρείες. Εκεί μπορεί να βρει κανείς βιογραφικό, φωτογραφίες όπως και μικρά βίντεο με τον κάθε ηθοποιό. Για την κατασκευή των εικονογραφήσεων (storyboard) μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφορα σχεδιαστικά προγράμματα όπως το Photoshop ή προγράμματα τρισδιάστατης μοντελοποίησης όπως το Poser. Το τελευταίο δίνει πολύ περισσότερες δυνατότητες από μια απλή εικονογράφηση όπως για παράδειγμα προ επισκόπηση της κίνησης των ηθοποιών. Στη διαδικασία ανίχνευσης τοποθεσιών μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει το διαδίκτυο για να αναζητήσει φωτογραφίες περιοχών σε βάσεις δεδομένων εξειδικευμένων διαδικτυακών τόπων. Το αποτέλεσμα της αναζήτησης μπορεί να είναι φωτογραφίες ή ακόμα και μικρά βίντεο σε μορφή QuickTime ή AVI.

Παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών(Production)

Το στάδιο της παραγωγής έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με αυτό που βλέπει και άκουει τελικά ο θεατής. Σε αυτό το στάδιο ενεργοποιούνται ουσιαστικά ο σκηνοθέτης, ο διευθυντής φωτογραφίας, ο ηχολήπτης οι ηθοποιοί και ένα μεγάλο μέρος του προσωπικού της συνολικής παραγωγής για το γύρισμα των διάφορων σκηνών της ταινίας. Τα γυρίσματα μπορεί να γίνονται σε στούντιο. Τα πλεονεκτήματα είναι ο πλήρης έλεγχος των συνθηκών. Να είναι εξωτερικά σε διάφορες τοποθεσίες όπου τότε ο έλεγχος είναι περιορισμένος. Σκηνοθεσία (directing) Η σκηνοθεσία είναι η ερμηνεία, η απόδοση του κειμένου όπως το βλέπει ,οραματίζεται, ο σκηνοθέτης. Ο σκηνοθέτης πρέπει να έχει μια νοερή εικόνα για τις σκηνές του έργου και πως αυτές θα αποδοθούν. Επίσης θα πρέπει να έχει την ικανότητα να βλέπει τα πράγματα προτού αυτά συμβούν. Στόχος του είναι να μεταφέρει την ιστορία στους θεατές χρησιμοποιώντας εικόνες και ήχους. Θα πρέπει να έχει την ικανότητα σύνθεσης. Τα δομικά στοιχεία σ' ένα πλάνο οργανώνονται σύμφωνα με τη μορφή του κάδρου (frame) και τις κινήσεις μέσα σ' αυτό

Μερικά στοιχεία που λαμβάνει συνήθως υπόψη του ο σκηνοθέτης κατά το γύρισμα των πλάνων είναι:

- Κανόνας των τριών (The rule of thirds). Χωρίζει το κάδρο σε 3 οριζόντιες και 3 κάθετες λωρίδες. Στο τετράγωνο που σχηματίζεται από τα σημεία τομής τους είναι το κατάλληλο σημείο για να τοποθετείται το αντικείμενο του ενδιαφέροντος [Σχ. 2].
- Το βάθος και την προοπτική του κάδρου. Δίνοντας βαρύτητα στις διαγώνιες γραμμές.
- Την κίνηση του κάδρου (frame)
- Στην αισθητική και τα χαρακτηριστικά της εικόνας image qualities (image tonality)
- Το μέγεθος και το σχήμα (Scale and Shape)
- Την ταχύτητα της κίνησης (Speed of Motion)
- Κανόνας των 180 μοιρών (180-degree rule, principal action axis). Η κάμερα να κινείται πάντα στο μισό ημικύκλιο που ορίζεται από τη γραμμή όπου διαδραματίζεται η δράση [Σχ. 3].

Είδη πλάνων (shots) Ανάλογα με το εύρος του κάδρου [Σχ. 4] • Πάρα πολύ μακρινό πλάνο Extreme Long Shot (ELS) (General view GV). Σε αυτό το πλάνο το αντικείμενο είναι πολύ απομακρυσμένο σχεδόν δεν φαίνεται. Σκοπός του είναι να δείξει τον περιβάλλοντα χώρο. Συνήθως είναι το πρώτο πλάνο σε μια καινούργια σκηνή. Στόχος του να δείξει στο κοινό που λαμβάνει χώρο η δράση. • Πολύ μακρινό πλάνο Very long Shot (VLS). Η απόσταση είναι μικρότερη από το αρκετά μακρινό πλάνο αλλά εξίσου σημαντική. Μπορεί και αυτή να χρησιμοποιηθεί σαν πρώτη σκηνή όπου εδώ όμως ο θεατής μπορεί να προσανατολιστεί. • Μακρινό πλάνο Long shot (LS) Full Shot (FS). Ονομάζουμε το πλάνο εκείνο που απεικονίζει ολόκληρο ένα χαρακτήρα. • Μεσαίο πλάνο Medium shot (MS). Το πλάνο από τη μέση και πάνω για κάποιο χαρακτήρα. Χρησιμοποιείται συνήθως όταν θέλουμε να δώσουμε πληροφορίες. • Μεσαίο κοντινό πλάνο medium closeup (MCU) Είναι το πλάνο εκείνο που ξεκινά λίγο κάτω από τους ώμους του χαρακτήρα. Δείχνει το χαρακτήρα πιο καθαρά χωρίς να χρειάζεται να πλησιάσουμε πολύ. • Κοντινό πλάνο Close-up (CU) Είναι ένα κλειστό πλάνο όπου το αντικείμενο καλύπτει όλο το κάδρο. Εάν είναι κάποιος χαρακτήρας τότε είναι το πρόσωπο του που γεμίζει το κάδρο. Χρησιμοποιείται συνήθως για να δείξουμε συναισθήματα. 8

- Low-Angle shot. Όταν η κάμερα που βρίσκεται πιο χαμηλά από την ευθεία του ματιού με γωνιά προς τα πάνω. Χρησιμοποιείται συνήθως για τονίσει το μέγεθος του αντικειμένου. • High-Angle shot. Όταν η κάμερα βρίσκεται ψηλότερα από την ευθεία του ματιού με γωνιά προς τα κάτω. • Over the shoulder (OS) Το πλάνο αυτό χρησιμοποιείται συνήθως για να καλύψει το διάλογο μεταξύ δύο χαρακτήρων. Η κάμερα εστιάζει στον ένα χαρακτήρα ενώ ταυτόχρονα βλέπουμε και ένα τμήμα του άλλου χαρακτήρα, συνήθως τον ώμο του. • Αντίστροφο πλάνο (Reverse-Angle shot). Ονομάζουμε το πλάνο εκείνο που διαφέρει από το προηγούμενο κατά 180 μοίρες. Από την αντίθετη πλευρά.

Ανάλογα με την κίνηση της κάμερας • Πανοραμικό πλάνο (Pan Shot) . Το πετυχαίνουμε με την οριζόντια κίνηση της κάμερας από το ένα άκρο στο άλλο γύρω από τον άξονά της. • Κατακόρυφο πλάνο (Tilt Shot). Ανάλογο με το πανοραμικό πλάνο μόνο που αυτή τη φορά έχουμε κατακόρυφη κίνηση της κάμερας. • Pedestal Shot. Είναι ένα πλάνο το οποίο πετυχαίνεται χαμηλώνοντας ή αυξάνοντας το ύψος του τρίποδα της κάμερας. Δίνει την αίσθηση περισκοπίου. • Αλλαγή της εστίασης (Zoom Shot). Αυτό το πετυχαίνουμε αυξάνοντας ή μειώνοντας την εστιακή απόσταση ρυθμίζοντας το φακό της κάμερας. Με αυτό τον τρόπο έχουμε και αλλαγή της προοπτικής της σκηνής. • Κινούμενο πλάνο (Dolly, tracking Shot). Είναι ένα πλάνο όπου χρησιμοποιούμε ένα αμαξίδιο πάνω σε ράγες για να μετακινήσουμε την κάμερα στη σκηνή. Μπορούμε με αυτό τον τρόπο να πετύχουμε διάφορες κινήσεις της κάμερας σε σχέση με το αντικείμενο που καταγράφει. • Πλάνο γερανού (Crane, Boom, jib Shot). Έχουμε τη χρησιμοποίηση γερανού για την κίνηση της κάμερας προς όλες τις διευθύνσεις.

Φωτογραφία (Photography or cinematography) . Ο διευθυντής φωτογραφίας (Director of Photography) μετατρέπει το γραπτό κείμενο του σεναρίου και το όραμα του σκηνοθέτη σε κινούμενες εικόνες. Τεχνικές φωτισμού και κάμερας συνδυάζονται για να αποδώσουν την ιστορία οπτικά. Ο διευθυντής φωτογραφίας είναι υπεύθυνος για την επιλογή του φιλμ, του εξοπλισμού φωτισμού την επιλογή των φακών της κάμερας. Ο διευθυντής φωτογραφίας επίσης συμφωνεί για την επιλογή των κοστουμιών, το στιλ των μαλλιών, το μακιγιάζ και

συνεργάζεται στενά με τον key grip, τον ηλεκτρολόγο (gaffer) και το χειριστή της κάμερας (camera operator). Ο χειριστής κάμερας (camera operator) είναι υπόλογος στον σκηνοθέτη και στον διευθυντή φωτογραφίας για ότι αφορά τη σύνθεση, την εστίαση και την κίνηση της κάμερας. Οτιδήποτε έχει σχέση με αυτό που βλέπει κάμερα και αποτυπώνεται στο φιλμ είναι δικιά του ευθύνη. Είναι από τα λίγα άτομα στο επιτελείο ενός κινηματογραφικού φιλμ που μπορεί να απορρίψει μια λήψη σαν λανθασμένη ή να ζητήσει διακοπή. Ο υπεύθυνος κίνησης της κάμερας (key grip) συνεργάζεται με το διευθυντή φωτογραφίας και το σκηνοθέτη κάθε φορά που πρέπει να γίνει κίνηση της κάμερας. Από τους σημαντικότερες δουλειές του είναι η υλοποίηση της κίνησης κάμερας χρησιμοποιώντας dolly ή γερανό (grane, boom, jib). Ο ηλεκτρολόγος της παραγωγής (gaffer) συνεργάζεται με το διευθυντή φωτογραφίας για ότι έχει σχέση με τον φωτισμό, της συντήρησης και της επιλογής του. Ύστερα από συνεννόηση με τον διευθυντή φωτογραφίας ρυθμίζει τη στάθμη (ένταση) κάθε φωτιστικού. Φωτισμός (Lighting) Ο φωτισμός χρησιμοποιείται, από τεχνικής άποψης, γιατί είναι απαραίτητος για την έκθεση του φιλμ και τη λειτουργία της κάμερας. Και από καλλιτεχνική (αφηγηματική) άποψη για τη δημιουργία ατμόσφαιρας και διάθεσης. Τη δημιουργία προοπτικής, τον προσδιορισμό της ώρας, την δημιουργία αρμονίας μεταξύ της δράσης και των αντικειμένων μιας σκηνής. Πρώτα προσδιορίζεται η ατμόσφαιρα που θέλουμε να δημιουργηθεί, χρησιμοποιώντας την κατάλληλη ένταση και το κατάλληλο χρώμα. Έτσι για μια ψυχρή, θλιβερή ατμόσφαιρα χρησιμοποιούμε ένα ωχρό γκρι μπλε φωτιστικό χωρίς fill light πετυχαίνοντας έτσι έντονες σκιές. Χαρακτηριστικά του φωτισμού • "Σκληρότητα". Λέμε ότι ο φωτισμός είναι "σκληρός" (hard light) όταν προέρχεται από μια έντονη πηγή και δημιουργεί έντονες σκιές. Το φως μιας ηλιόλουστης ημέρας και το φλας της φωτογραφικής μηχανής είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα. Ο φωτισμός είναι "απαλός" (soft light) όταν προέρχεται από μια μεγάλη πηγή διάχυσης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι σκιές να είναι λιγότερο ορατές ή να μη διακρίνονται καθόλου. Οι λαμπτήρες φθορισμού, μια συννεφιασμένη μέρα είναι παραδείγματα απαλού φωτισμού. • Ένταση (φωτεινότητα) (intensity, brightness). Είναι η ποσότητα του φωτός πέφτει σε μια επιφάνεια. Μονάδα μέτρησης είναι το Lux, Lumens. Οι φωτογράφοι χρησιμοποιούν φωτόμετρα χειρός για να υπολογίσουν την ένταση του φωτισμού. • Χρώμα. Ένας ποιοτικός τρόπος μέτρησης του φωτισμού είναι η θερμοκρασία χρώματος (color temperature) η οποία υπολογίζεται σε βαθμούς Kelvin. Έτσι για κάθε χρώμα του φάσματος αντιστοιχούμε μια θερμοκρασία. Για παράδειγμα το χρώμα που εκπέμπει ένας λαμπτήρας βολφραμίου αντιστοιχεί στους 3200 K και βρίσκεται κοντά στην πορτοκαλί περιοχή του φάσματος του φωτός. Ενώ το φως ημέρας βλέπουμε να αντιστοιχεί σε μια θερμοκρασία χρώματος 5500 K κοντά στην μπλε περιοχή του φάσματος [Σχ. 6]. 11

Είδη φωτισμού Υπάρχουν δύο βασικοί τύποι επαγγελματικών φωτιστικών. Είναι τα φωτιστικά εσωτερικού χώρου (indoor lights) (ισοσταθμισμένα ως προς τους λαμπτήρες βολφραμίου) και τα φωτιστικά εξωτερικού χώρου (outdoor lights) (ισοσταθμισμένα ως προς το φως ημέρας). Οι δύο αυτές κατηγορίες αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικές περιοχές του χρωματικού φάσματος. Τοποθέτηση του φωτισμού Η πιο βασική μορφή τοποθέτησης των φωτιστικών σε μία κινηματογραφική ταινία είναι ο φωτισμός τριών σημείων [Σχ. 7]. Ο φωτισμός τριών σημείων περιλαμβάνει το βασικό φωτιστικό ή πρωταρχική πηγή φωτισμού (key light). Το χρώμα του είναι λευκό και η τοποθέτηση συνήθως είναι σε γωνία 30-45 μοιρών με την κάμερα. Το δεύτερο φωτιστικό είναι το

φωτιστικό γεμίσματος (fill light) τοποθετείται σε αντίθετη κατεύθυνση από αυτή και που βρίσκεται το βασικό φωτιστικό. Σκοπός του είναι να απαλύνει τις σκιές. Η ένταση του είναι τα 40% του βασικού φωτιστικού. Το τρίτο φωτιστικό είναι το πίσω φωτιστικό (back light). Το πίσω φωτιστικό χρησιμοποιείται συνήθως για να διαχωρίσει το χαρακτήρα ή το αντικείμενο από το σκηνικό. Ο φωτισμός δημιουργεί την ατμόσφαιρα, αναπτύσσει τους χαρακτήρες, αποκρύπτει ή αναδεικνύει λεπτομέρειες και βάζει τους θεατές μέσα στην πλοκή της ιστορίας. Η σωστή χρησιμοποίηση του φωτισμού μπορεί να δώσει έξοχα αποτελέσματα στην παραγωγή μιας κινηματογραφικής ταινίας.

Ήχος στη διάρκεια της παραγωγής Ο ηχολήπτης παραγωγής (production sound mixer) είναι υπεύθυνος για τον ήχο της παραγωγής, σύγχρονο (synchronous, parallel, natural) ή ασύγχρονο (asynchronous, wild, contrapuntal). Σύγχρονος είναι ο ήχος οποίος συμφωνεί με τη δράση που διαδραματίζεται στη σκηνή. Ασύγχρονος είναι ο ήχος εκείνος για τον οποίο δεν υπάρχει σύγχρονη εικόνα, χρησιμοποιείται για τον τονισμό μιας σκηνής. Επίσης ηχογραφεί ακουστικά εφέ τα οποία είναι διαθέσιμα στη συγκεκριμένη περιοχή που γίνεται το γύρισμα και τα οποία είναι δύσκολο να δημιουργηθούν στο στούντιο αργότερα. Πολλές φορές ένα γύρισμα αναφέρεται σαν MOS όταν δεν έχει ηχογραφηθεί ήχος. Ο ηχολήπτης παραγωγής είναι υπεύθυνος για την πρόσληψη του χειριστή του boom (είδος μικροφώνου), την τοποθέτηση των μικρόφωνων, για το ποιες πηγές θα ηχογραφούν μαζί χρησιμοποιώντας κάποιο μικτή, και ποιες ξεχωριστά. Είναι από τα λίγα άτομα που μπορούν να απορρίψουν μια λήψη σαν μη αποδεκτή. Υπεύθυνος διαλόγων και συνέχειας (script supervisor/continuity) Ο υπεύθυνος για τους διάλογους και τη συνέχεια (script supervisor/continuity) βοηθά το σκηνοθέτη ή τον βοηθό σκηνοθέτη, κατά τη διάρκεια του γυρίσματος, ώστε το σενάριο να τηρείται και αν έχουν γίνει αλλαγές αυτές να σημειώνονται στο σενάριο. Κρατάει επίσης σημειώσεις για την κάλυψη του σεναρίου. Είναι υποχρεωμένος να γνωρίζει τις κινήσεις ενός ηθοποιού σε μια σκηνή και τη φωτογραφίζει η κάμερα. Έτσι εάν ένας ηθοποιός σε μια εξωτερική σκηνή φορά ένα καφέ φόρεμα και μπαίνει σε ένα κατάστημα, στην εσωτερική σκηνή μέσα στο κατάστημα πρέπει να φορά το ίδιο φόρεμα και γενικά να έχει την ίδια εμφάνιση. Φάση της εμφάνισης του κινηματογραφικού φιλμ και της εκτύπωσης του Το τελικό προϊόν της παραγωγής, η ταινία, ο ήχος και οι αναφορές, στέλνονται στο εργαστήριο του φιλμ όπου και γίνονται εκτυπώσεις σύμφωνα με τις επιλογές του σκηνοθέτη. Έτσι έχουμε τη δημιουργία των κυκλικών λήψεων (circled takes) που αντιπροσωπεύουν τις επιλογές του σκηνοθέτη για το τι πρέπει να χρησιμοποιηθεί στο στάδιο της επεξεργασίας (editing). Αφού γίνει η εκτύπωση του φιλμ συγχρονίζεται με τον ήχο και δημιουργούνται τα "καρούλια" (reels). Αυτά τα καρούλια, που περιέχουν τις διάφορες σκηνές της ταινίας, μπορούν να χρησιμοποιηθούν από το σκηνοθέτη, το διευθυντή φωτογραφίας και τον παραγωγό για την προεπισκόπηση της ταινίας. Επίσης στο στάδιο αυτό κρατούνται λεπτομερείς σημειώσεις για τις ερμηνείες, την ποιότητα του ήχου, της εικόνας και ποια γυρίσματα προτιμούνται για την φάση της επεξεργασίας.

Ψηφιακές τεχνολογίες στη φάση της παραγωγής (Digital Techs in Production) Στη διαδικασία της παραγωγής για την ηχογράφηση έχουμε τη χρησιμοποίηση ψηφιακών συσκευών ηχογράφησης (DAT digital audio tape). Χειρισμό φωτιστικών με τη βοήθεια ηλεκτρονικού υπολογιστή. Την ταυτόχρονη εγγραφή ψηφιακού βίντεο από την κινηματογραφική κάμερα και την συμπίεση του σε DV, MPEG1, MPEG2, MPEG4 αρχεία, τα

οποία μπορούν να διανεμηθούν μετά μέσω διαδικτύου σε διάφορες τοποθεσίες για περαιτέρω επεξεργασία. Κινηματογραφικές κάμερες όπως Aaton, Arriflex, Panavision συνδέονται με ηλεκτρονικό υπολογιστή όπου γίνεται και ο έλεγχός τους και καταγράφονται διάφορα στοιχεία κατά τη διάρκεια των διαφόρων λήψεων, τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν μετά στο στάδιο της επεξεργασίας.

Άντζελα Παπακαλοδούκα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ελληνικός κινηματογράφος ξεκίνησε στις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, με μικρό αριθμό ταινιών μέχρι το 1940 (συνολικά 35 ταινίες, κατά προσέγγιση). Η άνθιση του άρχισε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, με 4-7 ταινίες το χρόνο μέχρι το 1950 και σταδιακά η παραγωγή αυξήθηκε μέχρι τις 60 ταινίες το 1960. Η χρυσή εποχή του ελληνικού κινηματογράφου ήταν από το 1960 μέχρι το 1973 με μέσο όρο 80 ταινίες το χρόνο και φτάνοντας μέχρι και τις 97 ταινίες ως αποκορύφωμα. Από το 1974 μέχρι σήμερα, η παραγωγή κυμαίνεται σε πολύ μικρότερα επίπεδα, από 10 ταινίες μέχρι 40 ταινίες το χρόνο.

ΗΧΗΤΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Το 1930 η Νταγκ Φιλμ παρουσίασε μια νέα σειρά από ταινίες, που τα σενάρια τους έγραψαν γνωστοί συγγραφείς και ο πρωταγωνιστής τους είχαν επιλεγεί από τους καλύτερους ηθοποιούς του Βασιλικού θεάτρου. Τότε όμως είχε παρέλθει η εποχή του βωβού κινηματογράφου και το κοινό υποδεχόταν με ενθουσιασμό τον ηχητικό κινηματογράφο. Την περίοδο αυτή η Νταγκ Φιλμ παρουσίασε την οπερέτα του Χατζηαποστόλου. Οι απάχηδες των Αθηνών, με πρωταγωνιστή τον τενόρο της Λυρικής σκηνής Πέτρο Επιτροπάκη και πρωταγωνίστρια τη Μαίρη Σαγκάνου, που ήταν από τις πρώτες καλλιτέχνιδες του Βασιλικού θεάτρου. Η ταινία αυτή γνώρισε σημαντική επιτυχία και παρακίνησε την Νταγκ Φιλμ να γυρίσει τη δεύτερη σημαντική ομιλούσα ταινία της, που είχε τίτλο Φίλησέ με Μαρίτσα. Εκείνη, παρά το γεγονός ότι βρήκε πολύ καλή υποδοχή από το κοινό, ήταν και η τελευταία της Νταγκ Φιλμ. Αμέσως μετά διαλύθηκε, αδυνατώντας να προσαρμόσει τις εργαστηριακές της εγκαταστάσεις στις απαιτήσεις του ομιλούντος κινηματογράφου, που είχε πια καθιερωθεί.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

Ο Γιώργος Τζαβέλλας γύρισε την Κάλπικη Λίρα, ταινία αποτελούμενη από τέσσερα σκετς. Το σπονδυλωτό αυτό κινηματογραφικό είδος είναι κάτι καινούριο και όχι ιδιαίτερα αρεστό στο ελληνικό κοινό, αρχικά τουλάχιστον. Και όμως η Κάλπικη Λίρα όπου παίχτηκε σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Είναι η ιστορία μιας κάλπικης λίρας, που την κατασκεύασε ένας αγαθός, στο βάθος, ανθρωπάκος, που συνέρχεται γρήγορα από το πάθος της απληστίας και του παράνομου κέρδους και απαλλάσσεται από τις πονηρές του επιθυμίες για το κάλπικο κατασκευασμά του. Η κάλπικη λίρα συνεχίζει ωστόσο τη σταδιοδρομία της και περνά από χέρι σε χέρι, διαγράφοντας και υπογραμμίζοντας καταστάσεις και ανθρώπινους χαρακτήρες, αρχίζοντας από τη σάτιρα για να καταλήξει στο δράμα.

Θεολόγου Νικ

Μεγάλοι Έλληνες ηθοποιοί

1. Αλίκη Βουγιουκλάκη

Η Αλίκη Βουγιουκλάκη (20 Ιουλίου 1934 - 23 Ιουλίου 1996) ήταν Ελληνίδα ηθοποιός του κινηματογράφου και του θεάτρου και θεατρική επιχειρηματίας, που φοίτησε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Υπήρξε μία από τις πιο εμπορικές και πιο δημοφιλείς Ελληνίδες ηθοποιούς.

Η Αλίκη Βουγιουκλάκη έκανε το ντεμπούτο της στο θέατρο το 1953 με το έργο Κατά Φαντασίαν Ασθενής του Μολιέρου. Τον επόμενο χρόνο πραγματοποίησε το κινηματογραφικό της ντεμπούτο με την ταινία Το ποντικάκι. Ακολούθησαν 41 κινηματογραφικές ταινίες συμπεριλαμβανομένης και της τουρκικής διασκευής της ταινίας «Χτυποκάρδια στο θρανίο» με τον τουρκικό τίτλο «Siralardaki Heyecanlar» (1963), οι περισσότερες των οποίων έγιναν τεράστιες εισπρακτικές επιτυχίες και κατάφεραν να εκτινάξουν την καριέρα της στα ύψη και να της δοθεί ο χαρακτηρισμός «Εθνική Σταρ».

Το 1960, της απονεμήθηκε το Βραβείο ερμηνείας Α' Γυναικείου ρόλου στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης του 1960 για την ερμηνεία της στην κινηματογραφική ταινία Μανταλένα, σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου. Το 1952 έδωσε κρυφά από την οικογένειά της εξετάσεις στη Δραματική σχολή του Εθνικού Θεάτρου από την οποία αποφοίτησε τρία χρόνια μετά με Λίαν Καλώς, λόγω της αυστηρής βαθμολόγησης του Δημήτρη Χόρν. Προτού ακόμη αποφοιτήσει από τη Σχολή ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της από το θέατρο. Ο πρώτος της θεατρικός ρόλος ήταν στο έργο Κατά Φαντασίαν Ασθενής του Μολιέρου το 1953 και η πρώτη της κινηματογραφική εμφάνιση έγινε στην ταινία Το Ποντικάκι το 1954. Κατά τη διάρκεια της φοίτησης της στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου συμμετείχε χωρίς άδεια της Σχολής στην παράσταση Ρωμαίος και Ιουλιέτα. Τότε συζητήθηκε από τον σύλλογο των διδασκόντων της Σχολής η παραμονή της ή όχι στη Σχολή: Ο Καρθάιος είχε ισχυρισθεί πως δέχθηκε την επίσκεψη της θείας του Νίκου Χατζίσκου, και του ζήτησε να επιτρέψει ως διευθυντής της Σχολής να παίξει η Βουγιουκλάκη στις παραστάσεις του Εθνικού Κήπου. Ο διευθυντής είπε πως ο κανονισμός της Σχολής δεν το επέτρεπε, αλλά δεν διαβιβάστηκε σωστά στην Βουγιουκλάκη, η οποία παραπλανήθηκε και χωρίς να αντιμετωπίσει το ζήτημα υπεύθυνα, συμμετείχε στις παραστάσεις. Η Βουγιουκλάκη αιτήθηκε συγχώρεσης από το Συμβούλιο των καθηγητών, επικαλούμενη πως και στο παρελθόν είχε αρνηθεί πρόταση συμμετοχής της σε παράσταση του θιάσου της Κοτοπούλη. Τελικά ο Καρθάιος πρότεινε την επεικική κρίση της σε κάτι που συμφώνησε και ο Ροντήρης. Σύντομα καθιερώθηκε στο χώρο και λόγω της εξαιρετικής δημοτικότητας που απέκτησε στο ευρύ κοινό ονομάστηκε (από τον Φιλοποίμενα Φίνο αρχικά) «Εθνική Σταρ» της Ελλάδας.

Το 1960, κέρδισε το βραβείο ερμηνείας Α' Γυναικείου ρόλου στο 1ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για την ερμηνεία της στην ταινία Μανταλένα σε σκηνοθεσία Ντίνου Δημόπουλου, ενώ η ίδια ταινία εκπροσώπησε την Ελλάδα στο διεθνές κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών, όπου άφησε πάρα πολύ καλές εντυπώσεις.

Το 1961 η Αλίκη Βουγιουκλάκη συγκρότησε τον δικό της θίασο, ανεβάζοντας τα έργα Καίσαρ και Κλεοπάτρα, Χτυποκάρδια στο θρανίο, Ο Πρίγκιψ και η χορεύτρια κ.ά. Αργότερα γνωρίστηκε με τον Φιλοποίμενα Φίνο και άρχισε μια μόνιμη συνεργασία με την εταιρία του, τη Φίνος Φίλμ. Μαζί έκαναν μερικές από τις μεγαλύτερες εισπρακτικές επιτυχίες του ελληνικού κινηματογράφου, ανάμεσά τους οι ταινίες: Αστέρω, Η Αλίκη στο ναυτικό κ.α. Οι, μεταξύ άλλων, κινηματογραφικοί της ρόλοι, άλλοτε της χαριτωμένης σκανδαλιάρας μαθήτριας, άλλοτε του πλουσιοκόριτσου που επαναστατεί εναντίον του πλούσιου πατέρα της, άλλοτε της φτωχής και ασήμαντης κοπέλας που καταφέρνει να ανέβει κοινωνικά, να επιτύχει και να δοξαστεί, είχαν και συνεχίζουν να έχουν, μεγάλη απήχηση στο κοινό εξασφαλίζοντας στην ηθοποιό σπάνια δημοτικότητα ενώ η ταινία Υπολοχαγός Νατάσα ήταν η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου για τρεις δεκαετίες. Επίσης οι δύο επόμενες μεγαλύτερες εισπρακτικές κινηματογραφικές επιτυχίες ανήκουν στην Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Η σημαντική εμπορική κάμψη που σημείωσε από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 ο ελληνικός κινηματογράφος ώθησε την Αλίκη να ασχοληθεί σχεδόν αποκλειστικά με το θέατρο, ανεβάζοντας συνολικά πάνω από 53 θεατρικές παραστάσεις. Το 1975 αλλάζει τον μέχρι τότε τρόπο ανεβάσματος των μιούζικαλ, φέρνοντας στην Ελλάδα τα μιούζικαλ-

υπερπαραγωγή, με το έργο του Νιλ Σάιμον Καμπίρια. Ανέβασε επίσης με μεγάλη επιτυχία και άλλα έργα του είδους, όπως το Καμπαρέ, Ωραία μου κυρία, Τζούλια, Άννου Εβίτα, Βίκτωρ-Βικτώρια με τελευταίο το μιούζικαλ Η μελωδία της ευτυχίας.

2. Ρένα Βλαχοπούλου

Ανεπανάληπτη κωμικός, ταλαντούχα σόουγουμαν και εξαιρετική τραγουδίστρια. Γεννήθηκε το 1923 στην Κέρκυρα και σπούδασε στο Ωδείο του Δραματικού Συλλόγου της γένετειράς της, όπου έκανε και τις πρώτες της εμφανίσεις. Ανήλικη ακόμη, σε ηλικία δεκαέξι ετών, πρωτοδούλεψε ως επαγγελματίας σε ζαχαροπλαστείο στη Σπιανάδα. Εκεί, το καλοκαίρι του 1938 γνώρισε τον πρώτο άντρα της ζωής της, τον ποδοσφαιριστή Κώστα Βασιλείου, με τον οποίο παντρεύτηκε το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς, παρουσία λίγων φίλων. Το 1939 κατέβηκε στην Αθήνα. Τα πρώτα της καλλιτεχνικά βήματα τα έκανε σε καφενεία και αναψυκτήρια, όπου την ανακάλυψε ο Μίμης Τραϊφόρος και την παρουσίασε ως νέο ταλέντο σ' ένα πρόγραμμα βαριετέ που είχε ανεβάσει στο κέντρο «Όαση» του Ζαπτείου. Το πρώτο τραγούδι που είπε ήταν το «Μικρή χωριατοπούλα» του Πολ Μενεστρέλ, το οποίο διασκευάστηκε αργότερα στο πασίγνωστο «Κορόιδο Μουσολίνι», από τον Γιώργο Οικονομίδη. Στην παράσταση αυτή την άκουσε ο Μακέδος και λίγο αργότερα την προώθησε στο σανίδι και συγκεκριμένα στο θέατρο «Μοντεάλ» της οδού Πανεπιστημίου, όπου έπαιξε με τις αδελφές Καλουτά και τραγούδησε ντουέτο με τη Σοφία Βέμπο. Ο Φίνος

όταν την άκουσε να τραγουδά, φέρεται να της πρότεινε να υπογράψει ισόβιο συμβόλαιο με την εταιρεία του, με την οποία γύρισε μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ελληνικού κινηματογράφου. Ορισμένες από τις ταινίες της Ρένας Βλαχοπούλου που ξεχωρίζουν: «Κάτι να καίει» (1963), «Ένα κορίτσι για δύο» (1963), «Η χαρτοπαίχτρα» (1964), «Κορίτσια για φίλημα» (1965), «Φωνάζει ο κλέφτης» (1965), «Η βουλευτίνα» (1966), «Ραντεβού στον αέρα» (1966), «Βίβα Ρένα» (1967), «Η ζηλιάρα» (1968), «Η Παριζιάνα» (1969), «Η θεία μου η χίπισσα» (1970), «Μια τρελλή, τρελλή σαραντάρια» (1970), «Ζητείται επειγόντως γαμπρός» (1971), «Μια Ελληνίδα στο χαρέμι» (1971), «Η Ρένα είναι οφσάντ» (1972), «Η Κόμισσα της Κέρκυρας» (1972). Παράλληλα με την κινηματογραφική της καριέρα, συνέχισε τη σταδιοδρομία της στο θέατρο και στο τραγούδι. Το 1959 εμφανίστηκε στο Α΄ Φεστιβάλ Τραγουδιού του Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας, μ' ένα τραγούδι του Κώστα Καπνίση και του Θάνου Σοφού, το «Είσαι η άνοιξη κι είμαι ο χειμώνας». Την επόμενη χρονιά, τραγούδησε ντουέτο με τον Γιάννη Βογιατζή το «Πρώτο χελιδόνι». Με την αυγή της δεκαετίας του '60, είχε μοιραστεί στα τρία: τα πρωινά ηχογραφήσεις και συνεργασίες με το ΕΙΡ (τραγούδια των Χατζιδάκι, Πλέσσα, Μουζάκη, Μωράκη, Αττίκ, Σπάθη, Ιακωβίδη, Κατσαρού), το βράδυ θέατρο και μετά την παράσταση, εμφανίσεις σε νυχτερινά κέντρα. Το καλοκαίρι του 1966 συγκρότησε θίασο με τον Γιώργο Κωνσταντίνου και το Γιάννη Βογιατζή, ενώ το καλοκαίρι του 1967 ηγήθηκε του θιάσου Βλαχοπούλου - Κωνσταντίνου - Σαπουντζάκη, που ανέβασε τη «Λουλουδιασμένη Αθήνα». Την ίδια χρονιά έκανε και τον τρίτο γάμο της, με τον επιχειρηματία Γιώργο Λαφαζάνη.

Το 1976 ξεκίνησε καριέρα και στην τηλεόραση, πρωταγωνιστώντας στην τηλεοπτική σειρά του Αλέκου Σακελάριου «Μια Αθηναία στην Αθήνα», ενώ τελευταίες εμφανίσεις της στη μικρή οθόνη ήταν οι «Μάμα Μία» και «Μάλιστα Κύριε». Το 1995 βραβεύτηκε με το Αναμνηστικό Μετάλλιο Δημήτρη Ψαθά για την ερμηνεία της στη «Χαρτοπαίχτρα» του Ψαθά, στο θέατρο Μπρόντγουεϊ, ενώ το 2003 τιμήθηκε με το Χρυσό Σταυρό του Φοίνικος από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο.

3. Δημήτρης Παπαμιχαήλ

Γεννήθηκε το 1934 στην Αθήνα και μεγάλωσε στον Πειραιά. Ο Δημήτρης ήταν το τρίτο παιδί του Γιάννη Παπαμιχαήλ και το πρώτο με την δεύτερη του σύζυγο, Ελένη. Είχε έναν αδερφό, τον Στέλιο, και μια αδερφή, την Μαρία, από τον πρώτο γάμο του πατέρα του, καθώς και

έναν αδερφό, τον Νίκο που γεννήθηκε μετά από αυτόν. Τα παιδικά του χρόνια ήταν φτωχικά. Οι γονείς του διηύθυναν ένα καφενείο στο οποίο συχνά βοηθούσε και ο ίδιος. Τα πρώτα του χρόνια στιγματίστηκαν από τον Β' Παγκοσμιο Πόλεμο. Έζησε για περίπου δυο χρόνια στον τόπο καταγωγής των γονιών του το Κρανίδι, ύστερα από προτροπή τους, και αμέσως μετά το τέλος του πολέμου ξαναγύρισε στον Πειραιά. Χαρακτηρίστηκε ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ζεν πρεμιέ και έπαιξε σε παραπάνω από 50 ταινίες. Γεννήθηκε το 1934 και έμαθε καλά τι σημαίνει πόλεμος. Ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ πέρασε κρυφά στο Εθνικό Θέατρο και κέρδισε γρήγορα την εκτίμηση των παραγωγών που τον πήραν σε αμέτρητες Ελληνικές κινηματογραφικές παραγωγές και μερικές από τις πιο αντιπροσωπευτικές που είδε η χώρα μέχρι σήμερα. Έπαιξε τόσο σε κωμικές όσο και σε δραματικές ταινίες μέχρι και το Προς την Ελευθερία που είναι η τελευταία του συμμετοχή. Στην πλειοψηφία των ταινιών βρισκόταν στο πλάι του η Αλίκη Βουγιουκλάκη, το αληθινό ταίρι του.

ΦΑΝΗΣ ΛΟΥΚΙΔΗΣ

Μεγάλοι Ξένοι ηθοποιοί

1. Τζόνι Ντέπ

Ο ιρλανδικής, γερμανικής και ινδιάνικης (τσερόκι) καταγωγής Τζόνι Ντεπ, γεννήθηκε στο Όνσμπορο του Κεντάκι. Είναι το τελευταίο από τα τέσσερα παιδιά του μηχανικού Τζον Κρίστοφερ Ντεπ και της σερβιτόρας Μπέτι Σου Ντεπ. Έζησε μια πολυτάραχη εφηβεία. Όταν τον 1978 χώρισαν οι γονείς του, ο δεκαπεντάχρονος Ντεπ είχε κιόλας πίσω του μια ζωή σχεδόν νομαδική, αφού η οικογένειά του μετακινήθηκε εντός της Φλόριντας πολυάριθμες φορές μέσα σε λίγα χρόνια. Στην ηλικία των 16 παράτησε το σχολείο και στο εξής επιβίωνε κάνοντας ευκαιριακές εργασίες, μεταξύ άλλων στον τομέα του τηλεφωνικού μάρκετινγκ. Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 συνόδευσε έναν φίλο του στο κάστινγκ της ταινίας τρόμου Εφιάλτης στο δρόμο με τις λεύκες (1984) του Γουές Κρέιβεν, όπου ανακαλύφθηκε ο

ίδιος και πήρε τον πρώτο του ρόλο. Σημαντική ώθηση στην καριέρα του ως ηθοποιός όμως, του έδωσε ο ρόλος ενός μυστικού αστυνομικού στην τηλεοπτική σειρά 21 Jump Street (1987-1991). Η σειρά αυτή είχε μεγάλη επιτυχία και έκανε διάσημο τον Ντεπ, ο οποίος όμως ένοιωσε εκείνο το διάστημα να υποβαθμίζεται σε προϊόν. Επηρεασμένος από της θετικές του εμπειρίες με το μικρό ρόλο που είχε αναλάβει το 1986 στην κινηματογραφική ταινία Πλατούν του Όλιβερ Στόουν, αποφάσισε να αφοσιωθεί στο κινηματογράφο.

Τον πρώτο του πρωταγωνιστικό ρόλο είχε στην ταινία Ο παίδαρος (1990) του Τζον Γουότερς. Την πρώτη του μεγάλη κινηματογραφική επιτυχία όμως είχε ως Έντουαρντ στην ταινία Ο ψαλιδοχέρης (1990). Προτάθηκε για Χρυσή Σφαίρα για την ερμηνεία του στην ρομαντική κωμωδία Μπένι και Τζουν (1993).

Το 1995 ξεκίνησε μια δεύτερη καριέρα ως μουσικός και κυκλοφόρησε ένα άλμπουμ με το συγκρότημά του, τους P, στο οποίο έπαιζε και ο μπασίστας των Red Hot Chili Peppers, ο Flea, για να υποστηρίξει τον φίλο του. Ωστόσο το άλμπουμ δεν είχε αξιόλογη επιτυχία. Ο Ντεπ συμπληρώνει τους κινηματογραφικούς του ρόλους με «ιδιαίτερα χουζούρια». Όπως λει ο ίδιος, ερμηνεύει τους ρόλους του χρησιμοποιώντας κατά ένα τρίτο την «μέθοδο Στράσπεργκ» (το λεγόμενο method acting), κατά ένα τρίτο χαρακτηριστικά γνωστών του ίδιου του Ντεπ και κατά ένα τρίτο τα διάφορα «χουζούρια».

Το 1983 παντρεύτηκε την μακιγιέζ Λόρι Άντερσον. Χώρισε δύο χρόνια αργότερα. Η Λόρι τον γνώρισε στον Νικόλας Κέιτζ, ο οποίος τον προέτρεψε να γίνει ηθοποιός. Το 1993 κατηγορήθηκε για εμπορία ναρκωτικών. Το 1994 συνελήφθη στο Μανχάταν επειδή είχε κλέψει τη σουίτα ενός ξενοδοχείου (πλήρωσε 2000\$ για αποζημίωση). Από το 1998 ζει μαζί με την γαλλίδα τραγουδίστρια και ηθοποιό Βανέσα Παραντί στη Γαλλία. Έχουν δυο παιδιά.

Πρόσφατα πρωταγωνίστησε στην ταινία Δημόσιος κίνδυνος (2009) και στο έργο του Τέρι Γκίλιαμ Ο φανταστικός κόσμος του Δρ. Παρνάσους (2009). Σύντομα θα τον δούμε στο φιλμ The Rum Diary. (2010) και θα δανείσει τη φωνή του στην ταινία 'Rango'.

2. Μπράντ Πίτ

Ο Μπραντ Πίτ γεννήθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 1963 στην Οκλαχόμα και μεγάλωσε στο Σπρίνγκφιλντ του Μιζούρι. Είναι ο μεγαλύτερος από τρία αδέρφια. Ο Πιτ σπούδασε στο πανεπιστήμιο του Μιζούρι δημοσιογραφία αλλά παράτησε τις σπουδές του λίγο πριν πάρει πτυχίο για να μετακομίσει στην Καλιφόρνια και να ακολουθήσει το όνειρο του να γίνει ηθοποιός.

Σύντομα το Χόλυγουντ ανακάλυψε τον ωραίο και ταλαντούχο Πιτ, ο οποίος συμμετείχε σε κάποια επεισόδια σε σειρές όπως το Ντάλας (1978) και το 21 Jump Street (1988) αλλά προκάλεσε αίσθηση μετά την συμμετοχή του στην ταινία Θέλμα & Λουίζ (1991) με την Σούζαν Σαράντον και την Τζίνα Ντέιβις

Έκτοτε συμμετείχε σε πολλές ταινίες που έγιναν μεγάλες επιτυχίες, όπως Συνέντευξη μ'έναν βρυκόλακα (1994), Οι θρύλοι του πάθους (1994), Se7en (1995), Ο Τρομοκράτης (1997), Επτά χρόνια στο Θηβέτ (1997), Fight club (1999) κ.α. που το καθιέρωσαν ως ένα από τα μεγαλύτερα αστέρια του Χόλυγουντ της εποχής του. Ο Μπραντ Πιτ έχει ψηφιστεί από το κοινό πολλάκις ως ένας από τους πιο ωραίους άντρες του κόσμου. Ο Πιτ όμως εκτός από ωραίος είναι και ιδιαίτερα ταλαντούχος, γεγονός που αποδुकνείται από τα βραβεία τα οποία έχει πάρει. Έχει κερδίσει μια Χρυσή Σφαίρα για την ερμηνεία του στην ταινία 12 Πίθηκοι (1995) και έχει προταθεί άλλες τρεις φορές για τις ταινίες Θρύλοι του πάθους (1994), Βαβέλ(2006) και την Απίστευτη ιστορία του Μπέντζαμιν Μπάτον(2009). Για την τελευταία ταινία προτάθηκε και για Όσκαρ Α' αντρικού ρόλου όπως είχε συμβεί και για το 12 Πίθηκοι (1995) χωρίς ωστόσο να κερδίσει. Ήταν να παίξει 2 ρόλους που τελικά πήγαν στον Τζόνου Ντεπ. Στην ταινία Ο μύθος του ακέφαλου καβαλάρη (1999) και στην ταινία Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο σοκολάτας (2005). Ο ίδιος μαζί με τον Ράσελ Κρόου ήταν υποψήφιοι για τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία American gangster (2007). Ο ρόλος τελικά πήγε στον δεύτερο.

Έλληνες Σκηνοθέτες

ΕΛΛΗΝΕΣ:

1. Γιώργος Τζαβέλλας

Ήταν απόγονος του οπλαρχηγού Λάμπρου Τζαβέλλα. Στην αρχή, συνεργάστηκε με τον Νίκο Τσιφόρο σε σενάρια για το θέατρο και κατόπιν στράφηκε στον κινηματογράφο. Μαζί έγραψαν το θεατρικό έργο Ο κλέφτης της καρδιάς μου που παρουσίασε ο θίασος Μακρή-Χαντά-Οικονόμου το 1936 σε μορφή οπερέτας και με δική του μουσική. Αρκετές ταινίες του έγιναν επιτυχίες (Ο μεθύστακας, Η Αγνή του λιμανιού, Το Σοφεράκι, Η Κάλπικη λίρα) και θεωρούνται από τις σημαντικότερες του ελληνικού κινηματογράφου. Θεωρείται ο πρώτος σκηνοθέτης που αποδέσμευσε τους ηθοποιούς από το στομφώδες θεατρικό παίξιμο στον κινηματογράφο καθώς και ο πρώτος που εισήγαγε τον διπλό άξονα αφήγησης (Κάλπικη Λίρα) και τη σπονδυλωτή άρθρωση (Μεθύστακας). Μέσα από τη μυθοπλασία των ταινιών του έδινε την αίσθηση του πραγματικού, με ηθικολογικές προσεγγίσεις και στοιχεία νεορεαλισμού.

Στην πρώτη ταινία του Γιώργου Τζαβέλλα, Χειροκροτήματα η οποία γυρίστηκε κατά τη διάρκεια της κατοχής, εμφανίζεται για πρώτη και τελευταία φορά σε ταινία ο Αττίκ, που λίγο καιρό μετά τα γυρίσματα αυτοκτόνησε. Η ταινία του Κάλπικη λίρα ήταν η πρώτη που έκανε μεγάλη καριέρα σε αίθουσες του εξωτερικού και η μοναδική ελληνική ταινία που συμπεριλαμβάνεται 1000 καλύτερες του παγκόσμιου κινηματογράφου σύμφωνα με τον διάσημο Γάλλο θεωρητικό Ζορζ Σαντούλ. Στην ασπρόματρη Αντιγόνη υπήρξε από τους πρώτους κινηματογραφιστές που επιχείρησαν ολοκληρωμένη μεταφορά αρχαίας τραγωδίας στον κινηματογράφο πανί, έκανε ο ίδιος την μετάφραση στα νέα ελληνικά και η ταινία πήρε και διεκδίκησε αρκετά ελληνικά και ξένα βραβεία. Με την ταινία Η δε γυνή να φοβήται τον άνδρα κέρδισε το βραβείο σκηνοθεσίας στο φεστιβάλ του Σικάγο.

2. Νίκος Κούνδουρος

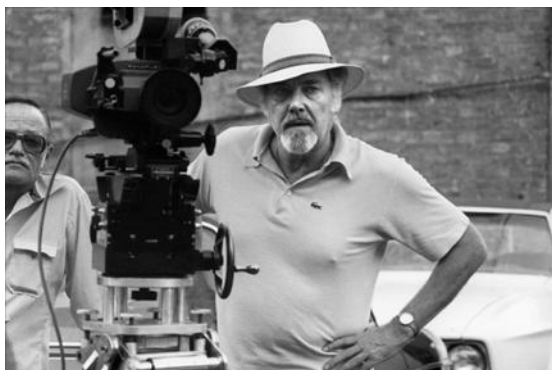

Γεννήθηκε στην Αθήνα, αλλά οι γονείς του δεν ανέχονταν να πολιτογραφηθεί σαν Αθηναίος. Τον μετέφεραν στην Κρήτη, τυλιγμένο σε μία πάνα, ώστε να γραφτεί στα

δημοτολογία του Αγίου Νικολάου της Κρήτης στις 15 Δεκεμβρίου του 1926. Ήταν γιος του δικηγόρου και πολιτικού Ιωσήφ Κούνδουρου. Σπούδασε ζωγραφική και γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας από την οποία και αποφοίτησε το 1948. Κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχε ενταχθεί στις τάξεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, και πολέμησε στα Δεκεμβριανά στον λόχο σπουδαστών "Λόρδος Βύρων". Μετά τον πόλεμο εξορίστηκε στη Μακρονήσο, λόγω των αριστερών φρονημάτων του. Στα 28 του χρόνια αποφάσισε να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο. Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως σκηνοθέτης με τη Μαγική Πόλη (1954), όπου συνδύασε τις επιρροές του από το νεορεαλισμό με την εικαστική του ματιά. Με το σύνθετο και πρωτοποριακό έργο Ο Δράκος (1956), ο Νίκος Κούνδουρος καθιερώνεται. Ακολούθησαν Οι παράνομοι (1958), Το ποτάμι (1959), Μικρές Αφροδίτες (1963), Το πρόσωπο της Μέδουσας (1967), Τα τραγούδια της φωτιάς (1974), 1922 (1978) κ.ά.

ΞΕΝΟΙ:

1. Ρόμπερτ Όλτμαν

Ο Ρόμπερτ Όλτμαν (Robert Bernard Altman, 20 Φεβρουαρίου 1925 - 20 Νοεμβρίου 2006) ήταν Αμερικανός σκηνοθέτης. Γύρισε ταινίες με σατιρική και καυστική διάθεση για πολλές

πλευρές της αμερικάνικης ζωής και κουλτούρας, όπως M*A*S*H (1970), Νάσβιλ (1975), Ένα τέλειο ζευγάρι (1980), Streamers (1983), Ομαδική θεραπεία (1986), Pret-a-porter (1994). Το 1975 η ταινία Νάσβιλ κέρδισε Όσκαρ καλύτερου τραγουδιού. Οι ταινίες του M*A*S*H και Νάσβιλ επιλέχθηκαν για αρχειοθέτηση από την National Film Registry.

Η ταινία MASH κέρδισε το Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες, όταν προβλήθηκε το 1970. Ο Όλτμαν έχει κερδίσει επίσης τη Χρυσή Άρκτο στο φεστιβάλ του Βερολίνου για την ταινία Buffalo Bill and the Indians και το Χρυσό Λιοντάρι στο φεστιβάλ της Βενετίας. Ήταν υποψήφιος για βραβείο Όσκαρ καλύτερης σκηνοθεσίας τέσσερις φορές για τις ταινίες MASH, Ο παίκτης, Στιγμιότυπα και Έγκλημα στο Γκόσφορντ Παρκ και δύο φορές (ως παραγωγός) για βραβείο Όσκαρ καλύτερης ταινίας με το Νάσβιλ το 1976 και Έγκλημα στο Γκόσφορντ Παρκ το 2002.

2. Κουέντιν Ταραντίνο

Ο Κουέντιν Τζερόμ Ταραντίνο (Quentin Jerome Tarantino, 27 Μαρτίου 1963) είναι Αμερικανός σκηνοθέτης, σεναριογράφος και ηθοποιός του κινηματογράφου.

Γεννήθηκε στο Νόξβιλ του Τενεσί. Έγινε γνωστός στην αρχή της δεκαετίας του '90 ως ο μοντέρνος δημιουργός που με τις μη γραμμικές ιστορίες του, αξιομνημόνευτους διαλόγους και ωμή βία, έφερε νέες ιδέες στα συνηθισμένα αρχέτυπα των αμερικανικών ταινιών. Είναι ένας από τους πιο διάσημους νέους σκηνοθέτες, που βρίσκονταν πίσω από την επανάσταση

του ανεξάρτητου κινηματογράφου της δεκαετίας του '90, πασίγνωστος για την γρήγορη ομιλία του, τις γνώσεις του για όλες τις εξελίξεις στον χώρο του κινηματογράφου καθώς και για τις εγκυκλοπαιδικές του γνώσεις γύρω από τον κλασικό αλλά και πειραματικό κινηματογράφο.

Μία από τις πιο γνωστές ταινίες του είναι το Pulp Fiction, με τους Τζον Τραβόλτα, Ούμα Θέρμαν, Χάρβεϊ Καϊτέλ, Σάμιουελ Λ. Τζάκσον, Μπρους Γουίλις, Τιμ Ροθ, Ροζάννα Αρκέτ και Κρίστοφερ Γουόκεν, το οποίο βραβεύτηκε με το Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ των Καννών το 1994. Η ταινία προτάθηκε για επτά Όσκαρ, εκ των οποίων κέρδισε το Όσκαρ καλύτερου σεναρίου. Όπως και άλλοι διάσημοι σκηνοθέτες, ο Ταραντίνο εμφανίζεται σε μικρούς ρόλους σε κάποιες ταινίες του, με πιο χαρακτηριστικούς στο Pulp Fiction και το Reservoir Dogs.

ΦΙΛΗΜΟΝΑΣ ΚΑΨΗΣ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟ LUX

Το Βραβείο Λουξ για τον Ευρωπαϊκό Κινηματογράφο καθιερώθηκε το 2007. Απονέμεται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και φέρει το όνομα της μονάδας "Lux" για το φως. Σκοπός του βραβείου είναι να φωτίσει την κοινή γνώμη στο θέμα της ένταξης στην Ευρώπη και να καταστήσει πιο εύκολη τη διάδοση των ευρωπαϊκών ταινιών εντός της. Το βραβείο δημιουργήθηκε από τη Βελγίδα καλλιτέχνη Ζοκλίν Κόστερ που εμπνεύστηκε από έναν συμβολισμό για τον Πύργο της Βαβέλ, σύμβολο που χρησιμοποιήθηκε και από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για να δείξει την πολυγλωσσία και την πολιτισμική διαφορετικότητα που ενώνονται σε έναν τόπο με έναν στόχο. Η απονομή γίνεται στο Στρασβούργο από τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ενώπιον των ευρωβουλευτών και εκπροσώπων άλλων ταινιών που λαμβάνουν μέρος στο διαγωνισμό.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Τα Βραβεία Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου (αγγλ. European Film Awards) είναι τα σημαντικότερα κινηματογραφικά βραβεία σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Παρομοίως με τα Όσκαρ για τα βραβεία αποφασίζει μια ακαδημία, η Ευρωπαϊκή Ακαδημία Κινηματογράφου, γι' αυτό και πολύ συχνά αποκαλούνται "Ευρωπαϊκά Όσκαρ". Οι βραβεύσεις περιορίζονται στο Ευρωπαϊκό σινεμά, με ταινίες, σκηνοθέτες και ηθοποιούς από τη γηραιά ήπειρο. Αν και εξαιρετικά δημοφιλή τα πρώτα χρόνια μετά τη θέσπισή τους το 1988 γνώρισαν μια κάμψη στο ενδιαφέρον του κόσμου για να επανέλθουν και πάλι στο προσκήνιο στις αρχές τις νέας χιλιετίας. Η αρχική τους ονομασία ήταν Βραβεία Felix αλλά σύντομα αλλάχτηκε σε European Emile Awards.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ

Το «Βραβείο Γυναικείου Ρόλου Φεστιβάλ Καννών» (Prix d'interprétation féminine) είναι το βραβείο που δίνεται στην καλύτερη γυναικεία ερμηνεία των διαγωνιζόμενων στο επίσημο τμήμα του Φεστιβάλ των Καννών ταινιών. Καθιερώθηκε το 1946 μαζί με το αντίστοιχο βραβείο ανδρικής ερμηνείας. Τα χρόνια από το 1979 ως το 1981 είχε καθιερωθεί και βραβείο β' γυναικείου ρόλου. Το βραβείο δίνεται σε γυναικεία ερμηνεία είτε α' είτε β' γυναικείου ρόλου. Από 2 φορές έχουν κερδίσει το βραβείο 4 ηθοποιοί: Η Βανέσα Ρεντγκρέιβ, η Ιζαμπέλ Υπέρ, η Ελεν Μιρεν και η Μπάρμπαρα Χέρσεϊ ενώ η Ιζαμπέλ Ατζανί είχε κερδίσει το βραβείο για την ερμηνεία της σε δυο ταινίες της ίδιας χρονιάς.

ΜΕΓΑΡΑ ΒΡΑΒΕΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ

Μέγα Βραβείο - (GRAND PRIX) ονομάζεται το δεύτερο - κατά σειρά σπουδαιότητας - βραβείο που δίνεται σε ταινία του «διαγωνιστικού τμήματος» από την κριτική επιτροπή του «Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών».

Το βραβείο θεσμοθετήθηκε το 1967 με τον τίτλο «Μεγάλο Ειδικό Επιτροπής βραβείο της», (Grand Prix Spécial du Jury) - ονομασία που διατήρησε έως το 1988. Το 1989 μετονομάστηκε σε «Μέγα Βραβείο της Επιτροπής» (Grand Prix du Jury) μέχρι και το 1994. Από το 1995 έχει την σημερινή του ονομασία.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ SPIRIT

Τα Ανεξάρτητα Βραβεία Spirit (Independent Spirit Awards, αρχικά γνωστά με την ονομασία FINDIE ή Friends of Independents Awards (=Φίλοι των Ανεξάρτητων Βραβείων)), θεσμοθετήθηκαν το 1984.[1] Σύμφωνα με άλλες πηγές, έτος έναρξής τους θεωρείται το 1986.[2]. Πρόκειται για βραβεία που είναι αφιερωμένα σε δημιουργούς ανεξάρτητων ταινιών. Στους νικητές απονέμονται τυπικά πυραμίδες από ακρυλικό γυαλί, που περιέχουν λυμένα κορδόνια παπουτσιών συμβολίζοντας τα πενιχρά έξοδα για τις ανεξάρτητες κινηματογραφικές ταινίες. Το 1986 μετονομάστηκαν σε Independent Spirit Awards. Η παρουσίαση των βραβείων γίνεται από τον μη κερδοσκοπικό οργανισμό Film Independent. Το 2007 η ονομασία τους άλλαξε ελαφρώς σε Film Independent's Spirit Awards. Από το 2006 το τρόπαιο που λαμβάνουν οι νικητές εικονίζει ένα πτηνό καθισμένο πάνω σε ένα στύλο με κορδόνια.

Η τελετή απονομής προηγουμένως ελάμβανε χώρα μέσα σε ένα αντίσκηνο στην παραλία της Σάντα Μόνικα στην Καλιφόρνια, συνήθως μία ημέρα προτού απονεμηθούν τα βραβεία Όσκαρ (από το 1999, νωρίτερα γινόταν το Σάββατο πριν τα Όσκαρ). Από το 1994 η τελετή μεταδίδεται από το αμερικανικό τηλεοπτικό κανάλι Bravo και το Independent Film Channel.

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Οι μελλοντικές τάσεις του κινηματογράφου είναι το 3D, το 4D και το 5D. Προκειμένου να δημιουργηθεί η τρισδιάστατη εικόνα απαραίτητος είναι ο σχεδιασμός μοντέλων.

Το 3D animation χωρίζεται σε τρία στάδια

- Μοντελοποίηση
- Αποδοση σχεδιοκίνησης
- Φωτορεαλιστική Απεικόνιση

Για να δουλέψει η τεχνολογία 3D απαιτείται η χρήση κάποιων 3D γυαλιών. Τα γυαλιά αυτά επιτρέπουν στις ειδικές εικόνες που παράγει η οθόνη, να αποκλειστούν πραγματικό βαθός.

Είναι απαραίτητο τα τρισδιάστατα μοντέλα αφού κατασκευαστούν να εφαρμοστούν μέσα σε κάποιο σκηνικό τελειοποιώντας τον ρουχισμό των ηρώων και τη φωνή τους, τη μουσική υποκρουση, τη θέση της κάμερας και τα ειδικά εφέ.

ΜΟΝΤΕΛΟΠΟΙΗΣΗ _ειναι η διαδικασια κατα την οποια δημιουργειτε μια μαθηματικη εκπροσωπευση καθε τρισδιαστατης επιφανειας αψυχων η εμψυχων αντικειμενων μεσω εξειδεικευμενου λογισμικου παραγοντα ενα 3D μοντελο.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΟΚΙΝΗΣΗΣ _Τεχνικες τρισδιαστατης σχεδιοκινησης ειναι

- Η Κινηματικη
- Η Δυναμικη
- Η καταγραφη της κινησης πραγματικων πραγματος

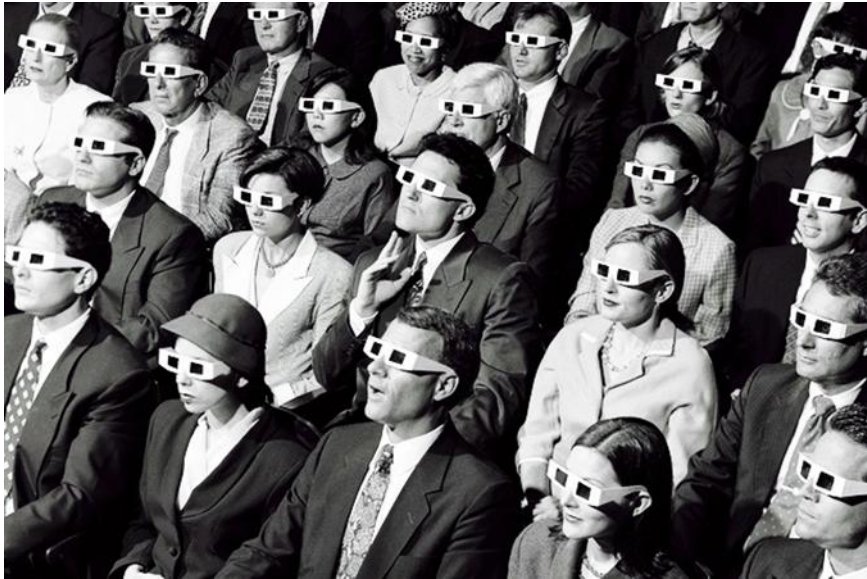
ΦΩΤΟΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ _ειναι η διαδικασια ρεαλιστικης αποδοσης των χαρακτηριστικων ενος μοντελου

Τεχνολογία 4D

Ειναι προιον σε εξελειξη 28 χρονων της γερμανικης εταιριας Maxon η οποια ανηκει στον ομιλο Nemetschek Group. Το Cinema 4D ειναι ενα απο τα κορυφαια προγραμματα στον κοσμο για 3D μονελοποιηση, φωτορεαλισμο και animation. Διαθετει κινουμενα καθισματα, ακροφυσια που θα μπορουν να ψεκασουν νερο, ομιγλη, φυσαλιδες, αερα και μυρωδιες στους θεατες. Γιγαντιαιοι ανεμιστηρες, φωτα μπορουν να μιμηθουν οπτικα εφε οπως αστραπες η εκρηξεις.

Ντιανα Σκρεντ

Η επίδραση του κινηματογράφου στον άνθρωπο.

Πλέον ο κινηματογράφος αποτελεί το πιο σύγχρονο μέσο ευαισθητοποίησης του ανθρώπου για διάφορα θέματα όπως η κοινωνία, το περιβάλλον κτλ. Ο κινηματογράφος είναι ένα μέσο ψυχαγωγίας που σχεδόν όλοι οι άνθρωποι χρησιμοποιούν για την διασκέδαση τους. Μέσα από τον κινηματογράφο και την παρακολούθηση μιας ταινίας στην τηλεόραση ή ακόμα και στο internet είναι πιο εύκολο να περάσεις στον θεατή ιδέες και να τον ευαισθητοποιήσεις πάνω στο πρόβλημα που παρουσιάζει η ταινία. Επίσης ένα σημαντικό πλεονέκτημα που έχει ο κινηματογράφος είναι η εικόνα. Η χρήση της εικόνας μας φέρνει πιο κοντά στην ιστορία και στο πρόβλημα.

Ένας άνθρωπος μπορεί να καταλάβει κάτι καλύτερα αν το βλέπει και ο κινηματογράφος το προσφέρει αυτό απλόχερα. Βλέποντας μια ταινία ερχόμαστε αντιμέτωποι με τα συναισθήματα των ανθρώπων πιο άμεσα και έτσι είναι πιο εύκολο να συγκινηθεί ο τηλεθεατής και η προθυμία για βοήθεια είναι μεγαλύτερη. Επιπλέον για πολλούς ανθρώπους το να δουν μια ταινία είναι πιο οικονομικό από το να διαβάσουν ένα βιβλίο. Εκτός αυτού πολλοί βρίσκουν πολύ πιο ενδιαφέρον να δουν μια ταινία από το να διαβάσουν ένα βιβλίο ή να χάσουν χρόνο με την αναζήτηση πληροφοριών. Αυτοί ήταν κάποιοι από τους λόγους που ο κινηματογράφος αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα μέσα ευαισθητοποίησης. Καθημερινά θυσιάζουμε το συναισθηματικό μας αυθορμητισμό στο βωμό της ευγένειας, του επαγγελματισμού και του καθώς πρέπει.

Τα καταπιεσμένα αυτά συναισθήματα αποζητάνε μία διέξοδο, ώστε να μη μετασηματιστούν σε ψυχοσωματικά συμπτώματα ή προβλήματα στις διαπροσωπικές μας σχέσεις. Το σινεμά μπορεί να μας προσφέρει ένα ασφαλές καταφύγιο όπου μπορούμε να απελευθερωθούμε από το συναισθηματικό φορτίο χωρίς να μας κρίνει κανείς, ακόμα και αν κλαίμε με λυγμούς. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, όταν αφιερώνουμε όλο μας το χρόνο στην εργασία μας, χωρίς να προσφέρουμε στον εαυτό μας στιγμές χαλάρωσης, η ψυχολογική μας ισορροπία διαταράσσεται. Συχνά μία τέτοια κατάσταση μπορεί να μας οδηγήσει σε μία πιθανή κλινική κατάθλιψη. Οι ειδικοί ισχυρίζονται πως ταινίες όπως κωμωδίες και ερωτικές κομεντί, μπορούν να συμβάλλουν στην μείωση του στρες, αυξάνοντας έτσι την ποιότητα ζωής μας. Αδιαμφισβήτητα, όλοι αντιμετωπίζουμε δυσκολίες στην επίλυση των καθημερινών μας προβλημάτων, ειδικά όταν μας βαρύνουν οι

συναισθηματικές τους συνέπειες. Βλέποντας ταινίες που απεικονίζουν καταστάσεις παρόμοιες με αυτές που βιώνουμε, μπορούμε να αποκτήσουμε μία διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων και να εμπνευστούμε νέους τρόπους αντιμετώπισης όσων μας βασανίζουν. Πολύ συχνά μία ταινία μπορεί να μας δώσει ένα μάθημα ζωής και να αλλάξει τελείως τον τρόπο που σκεφτόμαστε.

Οι ταινίες μας επηρεάζουν. Ακόμα κι αν δεν το συνειδητοποιούμε, ακόμα κι αν δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε, η αλήθεια είναι ότι ασκούν επιρροή (σε άλλους λιγότερη, σε άλλους περισσότερη) στη διάθεσή μας, στη συμπεριφορά μας, στον τρόπο που βλέπουμε την πραγματικότητα, στον τρόπο που μιλάμε, ακόμα και στα ρούχα που επιλέγουμε να φοράμε ή στο χτένισμά μας. Η σύνδεση κινηματογράφου και ψυχολογίας δεν χωράει αμφισβήτηση. Είναι ολοφάνερη. Αρκεί να παρατηρήσουμε πώς νιώθουμε μετά από μια κωμωδία, ένα δράμα ή μια ταινία τρόμου. Φταίει ο “άπαιχτος” συνδυασμός ήχου και εικόνας που μας κάνει να μπερδεύουμε (μάλλον ασυνείδητα) την πραγματικότητα με τον φανταστικό κόσμο του κινηματογράφου.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΜΛΙΑΚΑΣ

Ο κινηματογράφος ως μέσο έκφρασης

Οι κινηματογράφος είναι ο τρόπος έκφρασης της ψυχής και του νου. Ο τρόπος αυτός βοηθάει μέσα από την καλλιτεχνική φύση να βρεθεί λύση στα προβλήματα της καθημερινότητας αλλά και πολλές φορές να ανακαλύψουμε πτυχές του εαυτού μας και να εξελιχθούμε μέσα από αυτές.

Αποτελεί τη δημιουργική έκφραση που μας περνάει σε επίπεδα αυτογνωσίας αλλά και μεγαλύτερης κατανόησης των κοινωνικών ρευμάτων της εποχής, που συνεχώς μεταμορφώνεται και εξελίσσεται μέσα στους αιώνες. Μας βοηθάει να καταλάβουμε το παρελθόν, τις ρίζες μας αλλά και να διορθώσουμε τα κακώς κείμενα, καθώς πολλές φορές η επανάσταση αρχίζει από την τέχνη αλλά και αποτυπώνεται σε αυτή.

Η πρώιμη μορφή κινηματογράφου αναπαριστάται με τρόπους πρωτόγνωρους για την ανθρωπότητα και εκφράζει την ανάγκη της μάζας να σαρκάσει, να διακωμωδήσει αλλά και να διδαχθεί άγραφους νόμους, οι οποίοι είναι η βάση μιας κοινωνίας. Μέσα από αυτήν την ανάγκη γεννάται η κωμωδία και το δράμα σε όλη την ανθρωπότητα, όπως και η γραφή έργων που στην συνέχεια γίνεται το απαραίτητο εργαλείο για την μεταφορά στην οθόνη.

Στην πορεία της εξέλιξης της τέχνης του κινηματογράφου, βλέπουμε ότι η κάθε χώρα αρχικά βάζει στοιχεία θρησκευτικά με την συμμετοχή λίγων ηθοποιών. Ταυτόχρονα να δίνει έμφαση στα κουστούμια και στα σκηνικά. Η εξέλιξη των σκηνικών έχει την σφραγίδα των επόμενων γενεών που εφευρίσκουν τεχνοτροπίες αλλά και μεθόδους τεχνικές που είναι η βάση του σύγχρονου κινηματογράφου.

Ο κινηματογράφος έχει άμεση σύνδεση με την ψυχολογία και την κατανόηση των αντιδράσεων σε μια κοινωνία, αποτυπώνοντας την κάθε εποχή, τα ήθη και τα έθιμα και τον τρόπο με τον οποίο οι ακραίες συμπεριφορές μπορούν να γίνουν πιο κατανοητές από τα μέλη μιας κοινωνίας. Το σίγουρο είναι ότι ο ηθοποιός πρέπει να έχει απελευθερωθεί από

τα δικά του προσωπικά χαρακτηριστικά για να κατανοήσει και να εκφράσει τον χαρακτήρα του ρόλου που έχει αναλάβει να ανακαλύψει.

Ο κινηματογράφος βοηθάει πάρα πολύ ανθρώπους που έχουν δυσκολία να εκφράσουν τα δικά τους συναισθήματα, όπως και να τα κατανοήσουν σε πολλές περιπτώσεις. Η τεχνική αυτής της τέχνης είναι πολυσύνθετη, αφού η ψυχή του ανθρώπου και η συμπεριφορά του εξαρτάται από τα ερεθίσματα που δέχεται από το περιβάλλον και από τον τρόπο που τα αναλύει, έτσι ώστε να τα κατανοήσει.

Σε αυτό το σημείο ο κινηματογράφος τον βοηθά να ξεδιπλώσει τις ανησυχίες του, να εξωτερικεύσει τα άγχη του, αλλά και να μπορέσει να διευρύνει τους πνευματικούς ορίζοντές του μέσα από την αυτογνωσία. Ο κινηματογράφος δεν είναι μόνο για ενήλικες που προσπαθούν να βελτιώσουν και να κατανοήσουν τον εαυτό τους, αλλά και για παιδιά.

Είναι πολύ χρήσιμο τα παιδιά να μπορέσουν να αναγνωρίσουν τα συναισθήματά τους και να τα εκφράζουν, έτσι ώστε η επικοινωνία τους με τους γονείς να γίνεται πιο εύκολη και εκείνα να βοηθούνται στην καθημερινότητά τους μέσα από αυτή την ενασχόληση.

Ο κινηματογράφος είναι ο καλύτερος τρόπος επικοινωνίας, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο αυτοπεποίθηση στον ενήλικα αλλά και στα παιδιά για να αντιμετωπίζουν την καθημερινότητά τους με σιγουριά. Η ψυχολογία συστήνει την ενασχόληση με τον κινηματογράφο ανε.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΚΑΛΟΔΟΥΚΑΣ

Κινούμενα σχέδια

Τα κινούμενα σχέδια είναι ταινίες που απευθύνονται κυρίως σε παιδιά, με πρωταγωνιστές ζωγραφιστές φιγούρες συνήθως ζώα και φανταστικούς χαρακτήρες. Για να υλοποιηθεί μία ταινία κινουμένων σχεδίων οι δημιουργοί κάνουν τα σκίτσα σε διάφανες επιφάνειες και ύστερα τις χρωματίζουν. Κάθε σκίτσο διαφέρει ελάχιστα από το προηγούμενο έτσι ώστε όταν φωτογραφηθούν να δημιουργηθεί ένα ενιαίο φιλμ που όταν προβληθεί με ταχύτητα να δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι οι χαρακτήρες πράγματι κινούνται. Η πρώτη επίσημη ταινία κινουμένων σχεδίων προβλήθηκε το 1908 από τον Emile Cohl με το όνομα "Fantasmagorie". Ο Emile Cohl ξεκίνησε την καριέρα του στη Γαλλία μετά στη Μεγάλη Βρετανία

και αργότερα στην Αμερική, όπου έγινε ένας από τους πρώτους σκηνοθέτες και συνέβαλε στην ανάπτυξη

των κινουμένων σχεδίων.

Εκείνος όμως που ανέδειξε τις ταινίες κινουμένων

σχεδίων ήταν ο Walt Disney. Το 1937 ο Walt Disney γύρισε την ταινία "η Χιονάτη και οι επτά νάνοι" η οποία ήταν η πρώτη ταινία κινουμένων σχεδίων μεγάλου μήκους. Κάθε σκηνή ενός δευτερολέπτου χρειαζόταν 24 σκίτσα. Η Walt Disney Pictures είναι εταιρεία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών την οποία ίδρυσε ο Walt Disney το 1922. Πολλές ταινίες της εταιρείας αυτής είχαν τεράστια επιτυχία και χαρακτηρίστηκαν κλασσικές του είδους τους. Η ταινία "Η πεντάμορφη και το τέρας" έγινε η μοναδική ταινία κινουμένων σχεδίων που προτάχθηκε για Όσκαρ καλύτερης ταινίας μοναδικότητα που διατηρεί έως και σήμερα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΠΗΓΕΣ

1.

https://projectaristoteleio2013.weebly.com/uploads/1/3/2/1/13216669/istoria_kinimatog_full.pdf

2. <https://el.wikipedia.org/wiki>

3. <http://www.lifo.gr/team/voyeur/46456>

4. <http://www.ishow.gr/personBio.asp?guid=0F364642-1E6E-4B22-A3CE-2AE5CFB7D300&apage=3>

5. <http://thereviewer.eu/δημητρης-παπαμιχαηλ-ταινιες/>

6. <http://cinofil.pblogs.gr/2010/11/o-kinhmatografos-ws-meso-ephreasmoy-se-mazikh-klimaka.html>

7. <http://www.dipetheba.gr/ψυχολογία-και-θέατρο/>

8. <https://www.thegreekcloud.com/grcloud-v1/blogs/blog.php?pg=3&uid=26&id=764>

9. <https://www.slideshare.net/stratosoxi/ss-61136783>

https://www.google.gr/search?biw=1366&bih=662&tbm=isch&sa=1&ei=6qiWozhCoiQmgW2qKioDw&q=ANEJATHTA+BRABEIA+SPIRIT&oq=ANEJATHTA+BRABEIA+SPIRIT&gs_l=psy-ab.3...625430.634977.0.635382.26.23.1.0.0.0.770.2103.5-2j1.3.0....0...1c.1.64.psyab..22.1.633...0.0.6RUxpVZP72k#imgrc=trN8J_wCOo0NGM

https://www.google.gr/search?q=%CE%9C%CE%95%CE%93%CE%91%CE%A1%CE%91+%CE%92%CE%A1%CE%91%CE%92%CE%95%CE%99%CE%9F+%CE%A6%CE%95%CE%A3%CE%A4%CE%99%CE%92%CE%91%CE%9B+%CE%9A%CE%91%CE%9D%CE%9D%CE%A9%CE%9D&source=Inms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwii4Nnpyd_ZAhXFhiwKHWQcD_gQ_AUICigB&biw=1366&bih=662#imgrc=MzP0JLaT_-SPYM

<https://www.google.gr/search?q=BRABEIO+LUX&oq=BRABEIO+LUX&aqs=chrome..69i57j0l4.6755j0j8&sourceid=chrome&ie=UTF-8>

<https://www.google.gr/search?q=%CE%9C%CE%95%CE%93%CE%91%CE%A1%CE%91+%CE%92%CE%A1%CE%91%CE%92%CE%95%CE%99%CE%9F+%CE%A6%CE%95%CE%A3%CE%A4%CE%99%CE%92%CE%91%>

<https://www.google.gr/search?biw=1366&bih=662&tbm=isch&sa=1&ei=7a6iWr-FE46MmgW20oWQBQ&q=%CE%B2%CF%81%CE%B1%CE%B2%CE%B5%CE%B9%CE%BF+%CE%B5%CF%85%CF%81%CF%89%CF%80%CE%B1%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CF%85+%CE%BA%CE%B9%CE%BD%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%B1%CF%86%CE%BF%CF%85&oq=%CE%B2%CF%81%CE%B1%CE%B2%CE%>

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9A%CE%B1%CF%84%CE%AC%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%BF%CF%82_%CE%9A%CE%B9%CE%BD%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%B1%CF%86%CE%B9%CE%BA%CF%8E%CE%BD_%CE%92%CF%81%CE%B1%CE%B2%CE%B5%CE%AF%CF%89%CE%BD

